

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิค CIRC ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

1. การอ่านเพื่อความเข้าใจ

1.1 ทักษะการอ่านเพื่อฝึกความเข้าใจ

1.2 องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

1.3 ทักษะและกลวิธีการสอนอ่าน

1.4 การจัดกิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ

1.5 การประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน

2. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

2.2 ประเภทของการอ่าน

3. การเรียนแบบร่วมมือกัน

3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

3.2 เทคนิคการสอนแบบร่วมมือกัน

3.3 แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

3.4 ขั้นตอนการสอนแบบร่วมมือกัน

3.5 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

4. การเรียนแบบร่วมมือกัน เทคนิค CIRC

4.1 องค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC

4.2 ขั้นตอนการสอนกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC

4.3 ขั้นตอนการสอนอ่านและเขียนโดยเทคนิค CIRC

4.4 การเตรียมการสอนโดยเทคนิค CIRC

5. หลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

6. ความพึงพอใจ

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การอ่านเพื่อความเข้าใจ

1.1 ทักษะการอ่านเพื่อฝึกความเข้าใจ

การอ่านเพื่อความเข้าใจมีคุณค่าในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และทำให้เกิดพฤติกรรม แต่การที่จะอ่านเข้าใจได้นั้น กระบวนการที่ซับซ้อนและมีหลายองค์ประกอบทั้งยังไม่เป็นรูปธรรมให้เข้าใจง่าย ดังที่

แฮริส และซิเพ (Harris and Sipay, 1979 : 27) กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่าเป็นการได้มาซึ่งความหมาย อันเป็นผลมาจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสัญลักษณ์ทางตัวอักษรของภาษาและความทรงจำ ซึ่งเป็นประสบการณ์ของผู้อ่าน ดังนั้น การอ่านเพื่อความเข้าใจจึงเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านพยายามทำความเข้าใจสารที่ถูกเขียนหรือพิมพ์ขึ้น โดยผู้อ่านต้องหาความหมายของคำที่กำลังอ่านให้ได้ และความหมายนั้นจะนำผู้อ่านให้สามารถคาดคะเนคำอื่นๆที่จะตามมาได้อีก

รูบิน (Rubin, 1993 : 194 อ้างถึงใน นเรศ เปลี้นคำ, 2551 : 32) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจต้องอาศัยความรู้ช่วยในการทำความเข้าใจ ผู้อ่านที่มีความรู้ปัญญาก็สามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้ดีเช่นกัน และความรู้ปัญญานี้ก็คือ ประสบการณ์เฉพาะตัวของแต่ละคนที่สามารถคิดในระดับสูงได้ การอ่านเพื่อความเข้าใจยังประกอบด้วยความสามารถหลัก 2 ประการ คือ ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ และความสามารถในการทำความเข้าใจภาษา ถ้าปราศจากความสามารถทั้งสองแล้วการอ่านเพื่อความเข้าใจก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้

เพียร์สัน และคณะ (Pearson and others, 1992 : 149) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ การสร้างความหมายในเรื่องที่อ่านโดยตัวผู้อ่านเอง ซึ่งความหมายนั้นอาจคล้ายคลึงกับความหมายที่อยู่ในความคิดของผู้เขียน ซึ่งถ่ายทอดจากปากกาลงสู่กระดาษ แต่ไม่มีผู้อ่านคนใดที่จะสามารถสร้างความหมายรูปแบบเดียวกับผู้เขียน หรือไม่มีผู้อ่านคนใดเลยที่จะเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเช่นเดียวกัน แต่ละคนย่อมมีพฤติกรรมการอ่านเป็นของตนเอง

ซอโศตติกุล (Sosothiskul, 1992 : 1-2) กล่าวถึง การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพว่า การตั้งเป้าหมายในการอ่านมีความสำคัญ เพราะจะช่วยให้อ่านมีสมาธิในการอ่านสูง โดยทั่วไปผู้อ่านจะมีจุดหมายในการอ่าน 2 ประการ คือ การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินตามความต้องการของผู้อ่าน และการอ่านเพื่อที่จะได้ความรู้โดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะให้ได้ข้อเท็จจริงใจ ความสำคัญ และคำตอบของข้อคำถามเพื่อแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้อง หรือประเมินความถูกต้องของความจริงที่น่าเสนอในสิ่งที่อ่าน และตัดสินใจคุณค่าสิ่งที่อ่าน

สมุทฺร เชนฺเชวณิข (2545 : 73) กล่าวนว่ การอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นเป็นความสามารถที่ จะอนุมาณข้อสนเทศ หรือความหมายอันพึงประสงค้จากสิ่งทีอ่านมาแล้ว ได้อย่างมีประสิทธิภพมาก ทีสุดเท่าทีจะทำได้ การอ่านเพื่อความเข้าใจสัมพันธ์กับประสพการณ์ต่าง ๆ ของแต่ละคน ถ้าผู้อ่านอ่าน แล้วไม่เกิดควมเข้าใจใด ๆ เลย ก็อาจกล่าวได้ว่า การอ่านทีแท้จริงยังไม่เกิด

สรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจของบุคคลต่าง ๆ มีองค์ประกอบหลักทีเหมือนกัน คือ การตีความสัญลักษณ์ ดังนั้น การอ่านเพื่อความเข้าใจจึงเป็นกระบวนการ 2 ขั้นตอน คือ การบ่งชี้ สัญลักษณ์ และการให้ความหมายแก่สัญลักษณ์นั้น กล่าวคือ การอ่านเพื่อความเข้าใจต้องอาศัย การบ่งชี้และการทำความเข้าใจ

1.2 องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การทำความเข้าใจในการอ่านนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเกิด ความเข้าใจในการอ่านดังทีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านเพื่อ ความเข้าใจ ไว้ดังนี้

คอนเลย์ (Conley, 1995 : 50-58) ได้จำแนกองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน ออกเป็น 3 องค์ประกอบใหญ่ ๆ คือ

1. ตัวผู้อ่าน (Reader) ผู้อ่านทีเชี่ยวชาญจะมีแหล่งข้อมูลต่างๆอยู่ภายในตนเอง ซึ่งสามารถ สรุปแหล่งทรัพยากรในตัวผู้อ่านออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 ความรู้เดิม (Prior Knowledge) หมายถึง ความรู้เดิมของผู้อ่านรวมไปถึงความรู้ เกี่ยวกับหัวเรื่องทีอ่าน ความคุ้นเคยกับภาษาทีใช้ในบทอ่านและความเข้าใจว่าจะคิดและอภิปรายโน ทศน์ของเรื่องราวทีอ่านอย่างไร

1.2 เมตาคอกนิจัน (Metacognition) หมายถึง ความสามารถของผู้อ่านในการใช้ วิธีการต่างๆในการอ่านแต่ละสิ่ง การตรวจสอบความสำเร็จในการอ่าน และการปรับปรุงวิธีการทีใช้ เมื่ออ่านไม่เข้าใจ ความเข้าใจนั้นแทนทีจะเป็นลักษณะแบบตรง หรือเป็นไปตามลำดับกลับมีลักษณะ คล้ายคลึงกับการเดินทางเข้าไปในเขวงกต ผู้อ่านทีดีต้องเป็นนักกลวิธี (Strategists) ซึ่งรู้ว่าจะต้อง ปรับปรุงวิธีการทีใช้ทำความเข้าใจอย่างไร

2. สิ่งทีอ่าน (The Text) การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสิ่งทีเขียนลงไปกับ สิ่งทีผู้อ่านรู้และการอ่านของตัวผู้อ่านเอง ความหมายทีอยู่ในบทอ่านมีความจำกัด ด้วยบทอ่านเองนั้น ส่งผลต่อสิ่งทีผู้อ่านพิจารณาขณะกำลังสร้างความหมาย ความหมายทีเกิดขึ้นชนิดแรก เรียกว่า ความ เข้าใจบทอ่าน (Text Comprehension) ความหมายชนิดทีสอง เรียกว่า ความเข้าใจนอกเหนือบทอ่าน (Beyond Text Comprehension) เป็นความเข้าใจทีผู้อ่านใช้ความรู้สึทกของตนเพื่อสร้างความหมายเมื่อ ความหมายจากการอ่านมีความจำกัด

2.1 ความเข้าใจบทอ่าน (Text Comprehension) ในระหว่างที่อ่าน ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจภาษาที่ผู้เขียนเลือกใช้ในการสื่อสารความคิดในบทอ่าน ลักษณะสำคัญ 3 ประการของความเข้าใจบทอ่าน มีดังนี้

2.1.1 เข้าใจคำศัพท์

2.1.2 ระบุและระบุข้อเท็จจริงที่สำคัญ

2.1.3 ติดตามบทอ่านที่ปรากฏ

2.2 ความเข้าใจนอกเหนือบทอ่าน (Comprehension Beyond Text) หมายถึง ผู้อ่านใช้ความรู้ของตนเพื่อสร้างความหมายความเข้าใจนอกเหนือบทอ่านมี 2 ประเภท คือ ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ในบทอ่าน (Applied Implicit) และความเข้าใจจุดมุ่งหมายหรือ อารมณ์ที่แฝงอยู่ในบทอ่าน (Scriptually Implicit)

2.2.1 ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ในบทอ่าน (Applied Implicit) เกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านบูรณาการข้อมูลจากบทอ่านกับความรู้เดิมเพื่อสร้างหลักการใหม่หรือหาข้อสรุป

2.2.2 ความเข้าใจจุดมุ่งหมายหรืออารมณ์ที่แฝงอยู่ในบทอ่าน (Scriptually Implicit) เกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านใช้ความรู้เดิมของตนเพื่อสร้างความหมาย เช่น นักเรียนที่อ่าน โทษภัยคณิตศาสตร์แล้วมีความสงสัยว่าวิธีใดจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด ที่จะเก็บเงินเพื่อซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ได้

3. บริบท (The Context) บริบทของการอ่านมีหลายองค์ประกอบ เช่น ความรู้เดิมของผู้อ่าน ลักษณะของบทอ่าน และการกระทำที่ผู้อ่านแสดงออก รวมถึงแรงจูงใจของผู้อ่านที่จะอ่านบริบทนั้น รวมถึงสถานการณ์การอ่าน เช่น เป็นผู้มีส่วนร่วมในการอ่านดังเช่น ครูกับนักเรียน ซึ่งในการอภิปรายพูดคุยบางครั้งอาจกระทำพร้อมกันกับการอ่านและการทำความเข้าใจเรื่องทีอ่าน องค์ประกอบดังกล่าวนี้ จะมีผลกระทบต่ออ่านแตกต่างกันไปในแต่ละสถานการณ์

งานวิจัยของ เจ ชาร์ล แอนเดอร์สัน และคณะ (J. Charles Alderson and others, 1985 อ้างถึงใน สุกาลักษณ์ นครศรี, 2540 : 18-19) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านว่า

1. การอ่านนั้นขึ้นอยู่กับความรู้เดิม (Reading Depends on Background Knowledge) ตามปกติแล้วความรู้เดิมของผู้อ่านมีอิทธิพลต่อการตีความหมายสิ่งที่อ่าน ผู้อ่านที่มีความรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่อ่านมากจะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ง่ายกว่าคนที่อ่านเรื่องนั้นเป็นครั้งแรก

2. การอ่านต้องการแรงจูงใจ (Reading Requires Motivation) ผู้อ่านต้องสร้างทัศนคติทางบวกต่อเรื่องที่อ่าน ทัศนคติเป็นสิ่งที่มอิทธิพลต่อพฤติกรรม เช่น ผู้อ่านที่ต้องอ่านสิ่งที่ยาก เช่น ปรชญาอาจใช้วิธีอภิปรายหัวข้อที่อ่านร่วมกับเพื่อนนำข้อมูลทีอ่านมาเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้จากการบรรยายในห้องเรียน เมื่อผู้อ่านเกิดทัศนคติทางบวกต่อสิ่งที่อ่านก็จะเกิดแรงจูงใจทำให้พยายามที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่าน

3. การอ่านเป็นทักษะที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง (Reading is a Continuously Developing skill) ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ต้องพัฒนาตลอดชีวิตเริ่มจากเด็กจนแม้เมื่อได้รับการศึกษาในระดับสูงก็ยังคงพัฒนาต่อไป

4. การอ่านต้องใช้กลยุทธ์ (Reading must be Strategic) ผู้อ่านแต่ละคนต้องวางแผนในการอ่านซึ่งงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้อ่านในระดับมหาวิทยาลัย พบว่า ผู้อ่านได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้ที่จะใช้กลยุทธ์ในการอ่านเฉพาะ ผู้อ่านที่มีการวางแผนจะทำให้ค้นพบกลยุทธ์ที่ดีที่สุดที่เหมาะสมกับตน

สรุปได้ว่า กระบวนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นเนื้อหาที่นำมาใช้สอนควรมีการคัดเลือกโดยพิจารณาจากระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน เนื้อหาที่นำมาอ่านควรเป็นเนื้อหาทั่วไป มีความหลากหลายและเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน มีการควบคุมไวยากรณ์ไม่ให้อึดเกินไป นอกจากนั้นแล้วผู้เรียนต้องมีการพัฒนายุทธวิธีการอ่านของตนเองด้วย

1.3 ทักษะและกลวิธีการสอนอ่าน

กลวิธีการสอนอ่านเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องพัฒนาให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนให้มีความเข้าใจว่า เมื่อใดจะใช้กลยุทธ์ใดเพื่อให้การอ่านมีประสิทธิภาพ เช่น การจำคำศัพท์ การพัฒนาคำศัพท์ การเข้าใจโครงสร้างบทอ่าน เป็นต้น ทั้งนี้ผู้เรียนต้องพิจารณาว่าอะไรคือสิ่งจำเป็นในการอ่านที่ทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ

เมอเซีย (Murcia, 2001 : 188) กล่าวถึงทักษะต่าง ๆ ที่ควรเกิดขึ้นกับผู้เรียนที่มีความชำนาญในการอ่าน ดังนี้

1. อ่านอย่างรวดเร็วเพื่อความเข้าใจ
2. รู้และเข้าใจความหมายของคำได้อย่างอัตโนมัติ
3. บูรณาการเชื่อมโยงข้อมูลในบทอ่าน กับความรู้เดิมที่ตนมีอยู่
4. ตระหนักถึงเป้าหมายบทอ่าน
5. ใช้กลยุทธ์การอ่านในการเสริมสร้างความเข้าใจในการอ่าน
6. สามารถประเมินสารที่อ่านและรู้จักการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
7. รู้กลยุทธ์ในการปรับความเข้าใจในบทอ่าน เมื่อเกิดความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง
8. ทำความเข้าใจกับสาระสำคัญของบทอ่านได้
9. รู้จักกลยุทธ์การอ่านที่หลากหลาย

นอกจากนี้เมอเซีย ยังพบอีกว่า การสอนอ่านที่ได้ผลควรมีลักษณะดังนี้

1. ช่วยเสริมสร้างผู้เรียนในการเข้าใจความหมายคำศัพท์
2. เน้นทักษะที่จำเป็นในการที่จะประสบความสำเร็จ
3. จูงใจผู้เรียนให้เกิดการอยากอ่าน

4. เป็นการบูรณาการการสอนอ่านและเขียนเข้าด้วยกัน
5. เป็นการพัฒนาวิธีการสอนโดยการบูรณาการเนื้อหาวิชาสู่การเรียนรู้ภาษาโดยใช้เอกสารจริงและสัมพันธ์กับทุกทักษะที่มีประสิทธิภาพ
6. ให้โอกาสที่หลากหลายแก่ผู้เรียนในการอ่านเพื่อพวกเขาจะได้พัฒนาการอ่านได้อย่างเชี่ยวชาญและเป็นไปโดยอัตโนมัติ
7. ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้อ่านที่กลยุทธ์ในการอ่านที่ตระหนักถึงความสำคัญของกระบวนการอภิปัญญาและกลยุทธ์ในการเรียนรู้
8. ให้โอกาสแก่ผู้เรียนการฝึกอ่านบทอ่านที่เป็นภาษาที่ 2 อย่างสม่ำเสมอทั้งในและนอกชั้นเรียน
9. จัดโอกาสให้ผู้เรียนในการเรียงลำดับความคิดโดยใช้การนำเสนอในรูปแบบภูมิหรือตาราง รวมถึงการฝึกหัดในรูปแบบอื่น ๆ
10. จัดการสอนที่สามารถช่วยผู้เรียนในการวางรากฐานความเข้าใจในการใช้ภาษาเป้าหมาย

โบเอล (Boehl, 2001 : 5) ได้สรุปกฎเกณฑ์ 3 ประการ เกี่ยวกับการอ่านเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้จากสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพดังนี้

1. ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีความรู้และประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน กล่าวคือ ครูควรให้นักเรียนเข้าใจความคิดรวบยอดของตนเองก่อนที่จะอ่านบทอ่านนั้น ๆ โดยการแนะนำคำศัพท์สำคัญ หรือกระตุ้น โดยใช้หัวข้อเรื่องที่น่าสนใจ
2. กระตุ้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันในการที่จะร่วมกันคิดในสิ่งที่อ่านและพยายามประยุกต์ ความรู้ที่ได้เรียนไปและทำความเข้าใจกับบทอ่าน
3. นำผู้เรียนให้รู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเอง กล่าวคือ มีวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจกันและกันด้วยตนเองว่าเทคนิคกลวิธีใดที่จะทำงานได้ดีที่สุด โดยครูต้องแนะนำให้เขารู้จักการประเมินสภาพการณ์การเรียนรู้ของตน โดยการตั้งเป้าหมายของตนเองเลือกวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุด และประเมินความสำเร็จนั้น ๆ เพื่อให้รู้ถึงศักยภาพของตนเอง

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 2002 : 201-202) กล่าวถึงการใช้ทักษะต่าง ๆ ในการอ่านดังนี้

1. การบอกหัวเรื่อง (Identifying the topic) ผู้อ่านที่ดีจะต้องสามารถหยิบยกหัวข้อจากบทอ่านได้อย่างรวดเร็ว โดยใช้ความรู้เดิม (Schema) ที่ตนมีอยู่ซึ่งความสามารถนี้จะทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านบทอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. การคาดเดาหรือการทำนาย (Predicting and guessing) บางครั้งผู้อ่านจะต้องพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่กำลังอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นการอ่านเพื่อค้นหาหัวข้อเรื่องสำคัญด้วยแล้ว

ผู้อ่านจะต้องพยายามคาดเดาว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นตามมา โดยทำการตั้งสมมุติฐานหรือคาดเดาเนื้อหาจากการอ่านครั้งแรก จากนั้นพยายามประยุกต์ความรู้เดิมของตนเข้ากับบทอ่าน

3. การอ่านและฟังเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไป (Reading and listening for general understanding) ผู้อ่านที่ดีจะต้องสามารถเข้าใจความสำคัญของบทอ่าน โดยไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับรายละเอียดของเรื่องมากนัก การอ่านและฟังเพื่อความเข้าใจโดยทั่วไปในที่นี้หมายถึง การไม่พยายามหยุดทุก ๆ คำ หรือไม่ต้องวิเคราะห์ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏในบทอ่าน หรือคำที่ใช้กันโดยทั่วไปก็คือ ทักษะการอ่านกวาดสายตา (Scanning)

4. การอ่านเพื่อข้อมูลเฉพาะเจาะจง (Reading for specific information) ทักษะการอ่านในลักษณะนี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Skimming เป็นการให้ความสำคัญกับข้อมูลเฉพาะที่อ่านว่าเป็นเรื่องอะไร ประเภทใด มีลักษณะอย่างไร

5. การอ่านและฟังเพื่อหารายละเอียดของบทอ่าน (Reading and listening for detail information) บางครั้งเพื่อที่จะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างในรายละเอียด ซึ่งพบโดยทั่วไปในการอ่านบทอ่านที่เป็นเรื่องของขั้นตอนการปฏิบัติต่าง ๆ หรือขั้นตอนกระบวนการทางวิทยาศาสตร์

6. การตีความบทอ่าน (Interpret text) ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของคำในบทอ่าน โดย ใช้บริบทต่าง ๆ ที่หลากหลายเพื่อที่เข้าใจว่าผู้เรียนต้องการแสดงนัยอะไรหรือต้องการแนะนำอะไร ซึ่งการประสบความสำเร็จในการตีความนั้นขึ้นอยู่กับความรู้เดิมเป็นสำคัญ

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2542 : 26-27) ได้แบ่งทักษะการอ่านออกเป็น 4 ระดับด้วยกันคือ

1. ทักษะการอ่านในขั้นต้น (Pre-reading skill) เป็นทักษะที่จูงใจผู้เรียนให้เกิดความต้องการที่จะเรียนรู้การอ่าน ซึ่งก่อนที่ผู้เรียนจะอ่านนั้นจำเป็นต้องเห็นความแตกต่างของตัวอักษรแต่ละตัว ฟังความแตกต่างของเสียงในภาษาได้จัดลำดับพยัญชนะและสระได้ เข้าใจเครื่องหมายสัญลักษณ์ต่าง ๆ สามารถพูดและฟังคำศัพท์ที่ได้ตามสมควร มีความคิดรวบยอดและจินตนาการตามประสบการณ์ที่ผ่านมา สนใจคำศัพท์และการอ่านหนังสือ สามารถเรียกชื่อตัวอักษรต่าง ๆ ได้แล้ว

2. ทักษะการจำคำ (Word recognition) ผู้สอนจะช่วยเหลือผู้เรียนให้รู้จักสังเกตคำได้โดยเรียนคำด้วยการดูบ่อย ๆ เรียนเสียงพยัญชนะ รู้จักแบ่งคำเป็นพยางค์และออกเสียงแต่ละพยางค์อย่างถูกต้อง รู้จักบริบทเพื่อเดาความหมายของคำศัพท์และการออกเสียงคำอย่างถูกต้อง รู้จักสังเกตโครงสร้างของประโยคเพื่อเดาความหมายของคำและการออกเสียง ใช้พจนานุกรมเพื่อหาความหมายและการออกเสียงคำ

3. ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ (Comprehension) เป็นการอ่านเพื่อให้อ่านเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ผู้สอนจะช่วยให้อ่านเข้าใจได้โดยการสอน เช่น รู้วิธีการหาใจความสำคัญของเรื่อง (Main idea) เขียนย่อเนื้อหาสำคัญของเรื่อง เรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้ สรุปใจความสำคัญของ

เรื่องได้ เพิ่มพูนคำศัพท์ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจเรื่องได้ดียิ่งขึ้น พัฒนาอัตราการเร็วของการอ่านให้เหมาะสม พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงเพื่อให้ผู้อื่นได้ฟังและเข้าใจ

4. ทักษะการอ่านเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ (Functional reading) เป็นการอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ และเพื่อความสนุกเพลิดเพลินกับการอ่าน ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนได้โดยการฝึกให้อ่านสิ่งต่างๆ เช่น อ่านสัญลักษณ์ อ่านแผนที่ อ่านตาราง และป้ายโฆษณา รู้วิธีใช้ส่วนต่าง ๆ ของหนังสือ ใช้หนังสือเป็นสื่ออ้างอิง พัฒนาทักษะการใช้ห้องสมุด พัฒนาทักษะการเขียนเพลิดเพลินกับการอ่านเปรียบดั่งกิจกรรมเพื่อการพักผ่อน

นางเยาว์ กอสนาน (2545 : 5-10) กล่าวถึงกิจกรรมการสอนอ่านเป็น 3 ช่วง คือ

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading) เช่น การคาดเดาเรื่องจากชื่อบท (Anticipation through chapter titles) การคาดเดาโครงเรื่อง (Anticipation of plot) การคาดเดาแนวคิดของเรื่อง (Thematic anticipation) การคาดเดาอุปนิสัยของตัวละคร (Character anticipation) การคาดเดาฉากดำเนินเรื่อง (Setting anticipation) ข้อมูลชีวประวัติผู้เขียน (Background information) การเดาคำศัพท์ (Vocabulary)

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While reading) เช่น การใช้โครงเรื่อง (Working with plot) การใช้ประโยชน์จากตัวละคร (Working with character) การใช้เรื่องย่อ (Working with summaries) กิจกรรมการตีความ (Working on interpretation) การใช้ทักษะการฟัง (Working on listening)

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (After reading) เช่น ย้อนดูตัวละคร (Looking back at character) การตีความลักษณะของตัวละคร (Interpreting character) การสรุปโครงเรื่อง (Summarizing) กิจกรรมต่อเนื่องด้านการตีความและโครงงาน (Interpretive extensions and projects) การทบทวนและแนะนำ (Reviewing and recommending)

สรุปได้ว่ากลวิธีการอ่านนั้นมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา เนื่องจากเป็นกรอบทางเทคนิคชนิดต่าง ๆ ที่ผู้อ่านเลือกใช้อย่างเหมาะสมและมีจุดมุ่งหมายในการสร้างความหมายจากบทอ่านเพื่อสร้างความเข้าใจให้กับตนเอง ดังที่ สโนว์ (Snow, 2001 : 600) กล่าวว่า วิธีการสอนอ่านภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยาก แม้แต่ในบรรดาแวดวงของเจ้าของภาษาเองก็ตาม กิจกรรมการสอนอ่านนั้นจึงควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้หาข้อมูลจากสิ่งที่ต้องการจากสิ่งที่อ่าน การดำเนินกิจกรรมทำได้ทั้งก่อนอ่าน (Pre-reading) ระหว่างอ่าน (While-reading) และหลังอ่าน (Post-reading) ดังนั้นการสอนอ่านจึงจำเป็นต้องวิเคราะห์ทั้งในด้านลักษณะทางภาษาเฉพาะและลักษณะที่มีอยู่ร่วมกัน การสอนการอ่านที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะและรู้จักกลวิธีการอ่านที่หลากหลายย่อมเป็นการช่วยให้ผู้เรียนในการเพิ่มประสิทธิภาพในการอ่านให้ดียิ่งขึ้น

1.4 การจัดกิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ

การจัดกิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจทำได้หลากหลาย ครูจะต้องมีความรู้ความสามารถในการจัดกิจกรรมให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและตัวผู้เรียน และการดำเนินการสอนตามกิจกรรมและฝึกทักษะอย่างต่อเนื่องก็จะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของผู้เรียนได้ ซึ่งนักการศึกษาได้ทำการวิจัย และสรุปได้ดังนี้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2543 : 81-82) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เป็นการทำงานประสานกันระหว่างกรมมองเห็น การได้ยิน การแปลความของสมอง ผู้ที่มีทักษะการอ่านขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องมีพฤติกรรม 3 ชั้น โดยการจัดกิจกรรมควรให้สอดคล้องกันดังนี้

ขั้นที่ 1 จะเป็นขั้นแรกของการอ่าน จะต้องจำเรื่องราวให้ได้ จำความหมายของคำ ให้คำจำกัดความคำยาก ซึ่งครูจะใช้วิธีการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่าน ให้สะกดคำ บอกความหมาย บอกคำจำกัดความ

ขั้นที่ 2 ขั้นนี้ผู้อ่านสามารถเล่าเรื่องที่อ่านด้วยคำพูดของตน เข้าใจความคิด ประโยค และข้อความที่ให้คิดสนใจ ซึ่งครูควรตั้งคำถามด้วยการให้เล่าเรื่อง สรุปเรื่อง และเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

ขั้นที่ 3 ขั้นนำไปใช้ ในขั้นนี้ผู้อ่านควรฝึกนำถ้อยคำ ประโยคและเหตุการณ์ไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นใหม่ ดังนั้นคำถามที่ใ้หมักกำหนดเป็นสถานการณ์ให้ผู้อ่านพิจารณาในการนำความรู้มาใช้ประโยชน์

ดอร์สัน (Dawson, 1959 อ้างถึงใน กล้า พิมพวงษ์, 2543 : 37) ได้เสนอแนวทางการจัดกิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

1. สอนให้นักเรียนเข้าใจคำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความสั้น ๆ
  2. สอนเพื่อฝึกให้นักเรียนสามารถจับความคิดสำคัญได้ โดยวิธีการตั้งคำถามให้นักเรียนคิดในเรื่องที่อ่านไปแล้วว่าเป็นอย่างไร
  3. สอนเพื่อฝึกการคาดคะเนในเรื่องว่าจะจบอย่างไร โดยทิ้งท้ายแล้วให้นักเรียนช่วยสรุปตามความคิดของนักเรียนเอง
  4. สอนเพื่อฝึกให้นักเรียนกำหนดจุดมุ่งหมายเองว่าต้องการอะไรในเรื่องที่อ่าน
  5. อ่านเพื่อฝึกจินตนาการโดยการดูภาพ หรืออื่น ๆ ที่นักเรียนได้อ่านพบ
  6. ฝึกอ่านเพื่อลำดับเนื้อเรื่อง ได้ถูกต้องตามผู้เขียนกำหนด
  7. อ่านเพื่อสังเกตรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง วิพากษ์วิจารณ์ในสิ่งที่กำหนดให้อ่าน
- กูสแซก (Gusak, 1985 : 81) กล่าวถึง วิธีการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ ครูผู้สอนควรมีกิจกรรมดังนี้

1. การฝึกให้นักเรียนทำนาย หรือคาดเดาล่วงหน้าก่อน

2. ฝึกวางขอบเขตของเนื้อเรื่องเพื่อนำมาวิเคราะห์ว่าตรงกับที่เราคาดเดาไว้หรือไม่
3. นำความรู้ที่ได้มาจัดให้เป็นระบบตามความเข้าใจของตนเอง
4. ศึกษาส่วนสำคัญที่ได้รับจากการอ่าน
5. ฝึกประเมินค่าในสิ่งที่อ่าน

จากการเสนอแนะขั้นตอนและกิจกรรมการสอนอ่านที่กล่าวมา สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจแบ่งได้เป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการอ่านเป็นการกระตุ้นความสนใจขั้นระหว่างการอ่านเป็นการอ่านเนื้อเรื่องเพื่อให้เกิดความเข้าใจตามวัตถุประสงค์ เช่น หาใจความสำคัญของเรื่อง ลำดับเหตุการณ์ การวิเคราะห์ ประเมินค่า และขั้นหลังการอ่าน เป็นขั้นนำความรู้ความคิดไปใช้ประโยชน์

1.5 การประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน

การประเมินผลจะช่วยให้ครูทราบในสิ่งที่จะต้องแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านที่ดีขึ้น และผู้เรียนมีการพัฒนาในด้านการเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2543 : 81-82) กล่าวถึงการประเมินผลการอ่านว่า เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและเป็นการทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ ระหว่างการมองเห็น การได้ยิน และการแปลความของสมอง ซึ่งผู้ที่มีทักษะการอ่านขั้นพื้นฐานจำเป็นจะต้องมีพฤติกรรมการอ่าน 6 ขั้น ที่ครูผู้สอนสามารถประเมินได้ดังนี้

1. ขั้นจำ เป็นขั้นแรกของการอ่าน ผู้อ่านจะต้องจำเรื่องราว ความหมายของคำ ให้คำจำกัดความของคำยาก โดยครูจะใช้วิธีประเมินโดยการตั้งคำถามเรื่องที่ย่านให้สะกดคำจากเรื่อง บอกความหมาย บอกคำจำกัดความ
2. ขั้นความเข้าใจ โดยผู้อ่านจะต้องเล่าเรื่องที่อ่านด้วยคำพูดของตนเอง มีความเข้าใจในเรื่อง ประโยค และข้อความที่ให้คิดสอนใจ ซึ่งครูผู้สอนควรตั้งคำถามด้วยการให้นักเรียนเล่าเรื่อง
3. ขั้นนำไปใช้ ผู้อ่านควรฝึกนำถ้อยคำ ประโยค และเหตุการณ์ ไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นใหม่ ดังนั้นคำถามของครูที่ใช้จึงมักจะกำหนดเป็นสถานการณ์ให้ผู้อ่านพิจารณาในการนำความรู้มาใช้ประโยชน์
4. ขั้นวิเคราะห์ เป็นขั้นที่ผู้อ่านจะต้องแยกองค์ประกอบย่อยของแนวคิดที่ได้จากการอ่าน และบอกได้ว่าองค์ประกอบใดมีความสัมพันธ์กัน หรือไม่เกี่ยวข้องกัน
5. ขั้นสังเคราะห์ ผู้อ่านสามารถสรุปแนวคิดของเรื่อง ค้นหาลักษณะ โครงสร้างที่คล้ายคลึงกับเรื่องที่เคยอ่าน และสรุปแนวคิดที่เหมือนกันและแตกต่างกันได้
6. ขั้นประเมินค่า เป็นขั้นสูงสุดของการคิดให้ผู้อ่านตัดสินใจ พิจารณาคูณค่าที่ปรากฏในเรื่อง ควรฝึกให้ผู้อ่านรู้จักสังเกตการณ์ใช้ถ้อยคำ การบรรยายที่ทำให้เกิดภาพพจน์ ตลอดจนจนความประทับใจจากเรื่องที่อ่าน

ฮัฟเนอร์ และจอลลี่ (Hafner and Jolly, 1974 : 87-88 อ้างถึงใน กล้า พิมพวงษ์, 2543 :

25) กล่าวถึงพฤติกรรมการอ่านที่ควรประเมิน คือ

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริง และรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
2. เข้าใจคำชี้แจง สามารถปฏิบัติตามคำชี้แจง คำแนะนำที่เขียนอธิบายไว้ได้ถูกต้อง
3. จดจำและสามารถบรรยายสิ่งที่อ่านออกมาเป็นคำพูดได้
4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้อย่างถูกต้อง
5. แยกได้ว่ารายละเอียดตอนไหนสำคัญ ตอนไหนไม่สำคัญ
6. บอกตัวอย่าง หรือคำอธิบายต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับเนื้อความที่สำคัญตอนใด

อย่างไร

7. บอกได้ว่าประโยคใดเป็นประโยคแสดงเนื้อหาสำคัญ หรือเป็นใจความสำคัญของเรื่อง
8. บอกได้ว่าเนื้อหาที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบทความอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกัน

อย่างไร

9. สรุปใจความของบทอ่านได้อย่างถูกต้อง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นวิธีการพัฒนาระดับความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งผู้ประเมินต้องใช้วิธีการประเมินให้เหมาะสมลักษณะของแบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินส่วนใหญ่จะเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ แบบทดสอบอัตนัยแบบความเรียง และแบบทดสอบกึ่งอัตนัยที่เป็นคำตอบสั้น ๆ ซึ่งจากการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจจากทักษะการอ่านจากการบอกความหมายของคำศัพท์จากบริบท การเรียงลำดับความหรือเหตุการณ์จากข้อความที่อ่าน การสรุปใจความสำคัญ การบอกรายละเอียดและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน และการตีความจากเรื่องที่อ่าน

2. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

สมุทร เช่นเชาวนิช (2545 : 9) กล่าวว่า การอ่านคือการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบและอาจจะโต้ตอบกับผู้อื่นด้วย การสื่อความหมายในการอ่านนั้นจะต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ

1. ผู้เขียน
2. ผู้อ่าน
3. รายงาน (สิ่งที่ได้อ่านมาแล้วหรือปฏิกิริยาโต้ตอบซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการอ่านนั้นๆ)

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542 : 1) กล่าวว่า การอ่านคือความเข้าใจในรูปภาพ ตัวอักษร คำ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย หรือข้อความที่เขียนและพิมพ์ขึ้นมา

วินโดว์สัน (Widdowson, 1986 : 173) กล่าวว่า การอ่านเป็นการร่วมมือระหว่างผู้ส่งสาร และผู้รับสาร เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านโดยมีงานเขียนเป็นสื่อกลาง ผู้อ่านจะมีความเข้าใจต่อสารที่ผู้เขียนเขียน โดยโครงสร้างความรู้ของผู้อ่านต้องสัมพันธ์กับโครงสร้างของสารที่อยู่ในงานเขียน

กู๊ดแมน (Goodman, 1995 : 1) ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านคือปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษาและความคิด การอ่านเป็นเกมการเดาทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา กล่าวคือ การอ่านเป็นการสร้างความหมายที่ผู้อ่านใช้ความรู้เดิมทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ในกระบวนการอ่าน การสร้างความหมายจะดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง คือผู้อ่านใช้วิธีการเดาหรือตั้งสมมติฐานในการอ่าน และตรวจสอบการเดาของตนเองว่าถูกต้องหรือไม่หรือจะต้องมีการแก้ไขเพื่อให้ได้ความหมายที่ถูกต้อง

จากความหมายของนักการศึกษาที่ได้ให้คำจำกัดความการอ่านข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านหมายถึง กระบวนการของการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยผู้เขียนทำหน้าที่ถ่ายทอดแนวความคิด อารมณ์ ความรู้สึกและจินตนาการออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร ส่วนผู้อ่านมีหน้าที่ถอดรหัสหรือตีความสัญลักษณ์เหล่านั้นเพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนถ่ายทอดไว้ตลอดจนเกิดอารมณ์ และความรู้สึกร่วมกับผู้เขียน

2.2 ประเภทของการอ่าน

การอ่านนั้นมีหลายวิธี ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการอ่านและลักษณะของวัสดุการอ่านเป็นหลัก เพราะวัสดุการอ่านชิ้นเดียวกันอาจอ่านได้หลายวิธี ในที่นี้นักการศึกษาได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

สมุทฺร เชนเชาวิช (2545 : 3) กล่าวว่า การอ่านแบ่งออกได้เป็นอย่างคร่าว ๆ เป็น 2 ประเภท คือ

1. การอ่านเพื่อการศึกษา (Work-study type reading) เป็นการอ่านที่ต้องการความเร็วสูงพอประมาณ การอ่านแบบนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ ต้องการครอบคลุมเนื้อหาให้ได้มากที่สุด เก็บใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2. การอ่านเพื่อการพักผ่อนและการบันเทิง (Recreatory reading) เป็นการอ่านเพื่อการรื่นรมย์เป็นส่วนตัวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจเป็นส่วนใหญ่ เช่น การอ่านนวนิยาย เรื่องสั้น หรือหนังสือพิมพ์ที่ไม่มีศัพท์เฉพาะมากมายนัก

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2542 : 9-10) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเพื่อสำรวจ (Survey) ในสิ่งที่กำลังศึกษาอยู่เช่น การอ่านหัวเรื่อง สารบัญ การอ่านเพื่อจับใจความ (Skimming) ซึ่งเป็นการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องทีอ่านว่าเป็นเรื่องอะไร ประเภทใด มีลักษณะอย่างไร

2. การอ่านเพื่อให้ได้รายละเอียด (Scanning) เป็นการอ่านเพื่อให้ได้เรื่องราวและรายละเอียดในบางอย่าง และมีความเข้าใจในสิ่งที่ได้อ่าน

3. การอ่านเพื่อความเข้าใจ (Comprehension) เป็นการอ่านเพื่อให้ได้เนื้อหาของเรื่อง และมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ สามารถตอบคำถามและเล่าเรื่องราวของสิ่งที่อ่านได้

จูลีรัตน์ ลักษณะศิริ (2540 : 86) กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ดังนี้ คือ

1. อ่านเพื่อรู้ข่าวสาร เป็นการอ่านเพื่อศึกษาความเป็นไปของโลก และพัฒนาความรู้ของตนเอง การอ่านเพื่อจุดประสงค์ข้อนี้ต้องอ่านทุกวันเพื่อจะได้สะสมข้อมูลไว้ใช้ โดยจะใช้วิธีการอ่านแบบกวาดสายตา และอ่านแบบคร่าว ๆ เพื่อสำรวจข้อมูลเบื้องต้น หากมีข้อมูลที่น่าสนใจจึงค่อยปรับเปลี่ยนวิธีการอ่านเป็นการอย่างละเอียดแทน ได้แก่ การอ่านข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร แผ่นพับ และแผ่นปลิวต่าง ๆ

2. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เป็นการอ่านเพื่อประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้ของนักเรียน นักศึกษาและบุคคลทั่วไป การอ่านชนิดนี้เป็นการอ่านอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับผู้อ่านต้องเลือกใช้วิธีที่เหมาะสมตามความมุ่งหมายของแต่ละตอน

3. อ่านเพื่อใช้ในวิชาชีพ เป็นการอ่านเพื่อพัฒนาการทำงานตามอาชีพของแต่ละคน รวมทั้งเป็นการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ให้แก่ตนเอง ผู้อ่านจะต้องศึกษาความก้าวหน้าเกี่ยวกับศาสตร์ในอาชีพของตน ซึ่งปัจจุบันพัฒนาไปอย่างรวดเร็วมากทั้งในรูปแบบของบทความหรือบทวิเคราะห์ตามนิตยสารและวารสารต่าง ๆ

4. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านตามความพอใจของตนเอง เพราะการอ่านหนังสือจัดเป็นงานอดิเรก ซึ่งเป็นที่นิยมมากชนิดหนึ่ง ผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลินจากการอ่านสิ่งที่ตนชอบและสนใจ เช่น การอ่านสารคดี นวนิยาย เรื่องสั้น บทร้อยกรองและการ์ตูน

5. อ่านเพื่อผ่อนคลายความทุกข์ใจ เป็นการอ่านเพื่อให้ตนเองมีความรู้สึกที่ดีขึ้น เพราะบางช่วงชีวิตของคนอาจจะพบปัญหาและอุปสรรค บางครั้งปัญหาอาจแก้ไขได้ด้วยสติปัญญาของตนเอง บางครั้งอาจต้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น หนังสืออาจจะช่วยผ่อนคลายความทุกข์ใจได้ เช่น หนังสือเกี่ยวกับหลักคำสอนของศาสนา หนังสือเกี่ยวกับปรัชญา หนังสือเกี่ยวกับจิตวิทยา หรือหนังสือประเภทกำลังใจ

กฤษฎา แสงเดช (2542 : 12) ได้แบ่งการอ่านออกเป็น 3 ประเภท โดยยึดจุดมุ่งหมายเป็นสำคัญ ดังรายละเอียดดังนี้ คือ

1. อ่านเพื่อบันเทิง ได้แก่ เรื่องราวประเภทนิทาน นิยาย
2. อ่านเพื่อรู้วิธีการ ได้แก่ ตำรา ฉลากยา คู่มือการใช้สิ่งต่าง ๆ
3. อ่านเพื่อค้นคว้า ได้แก่ เรื่องราวสารคดีโดยทั่วไป

สรุปว่าการอ่านอาจแบ่งได้หลายประเภท ดังนั้นการเลือกประเภทการอ่านที่เหมาะสมกับผู้อ่านและวัสดุการอ่าน จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านในที่สุด

3. การเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544 : 4) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยๆ ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกัน โดยในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

สมพิศ แสงศิริรักษ์ (2545 : 18) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง กิจกรรมการเรียนเป็นกลุ่มซึ่งได้รับการจัดเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนในกลุ่ม โดยอาศัยการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่จัดเป็นโครงสร้างทางสังคม ผู้เรียนจะรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองพร้อมกับรับผิดชอบการเรียนรู้ของสมาชิกภายในกลุ่มที่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการทำงานช่วยเหลือเกื้อกูลสนับสนุนความสำเร็จของกันและกัน โดยที่นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มจะมีความรับผิดชอบงานของตน การทำงานที่ได้รับมอบหมายของแต่ละคนจะมีการตรวจสอบ และนำผลการทำงานเสนอในกลุ่ม กลุ่มจะทำหน้าที่ช่วยเหลือว่าใครอ่อนด้านใด คนที่เก่งจะช่วยเหลือด้านนั้น ซึ่งจะทำให้การทำงานกลุ่มเข้มแข็งขึ้น

สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่นักเรียนเรียนเป็นกลุ่มเล็ก สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน เน้นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และสมาชิกทุกคนต้องรับผิดชอบการทำงานร่วมกัน

3.2 เทคนิคการสอนแบบร่วมมือกัน

นักการศึกษาได้ทดลองและพัฒนาเทคนิคการสอนแบบร่วมมือกันในการจัดการเรียนการสอนในหลาย ๆ เนื้อหาวิชา ดังนี้

1. เทคนิคการสอนแบบกลุ่มสัมฤทธิ์ (Student Team Achievement Division หรือ STAD) เป็นการจัดการกิจกรรมการสอนโดยการจัดกลุ่มผู้เรียนที่มีสมาชิกกลุ่มละ 4-6 คน คละความสามารถทั้งการเรียนและเพศ โดยที่ครูจะทำการสอนหรือเสนอเนื้อหาสาระของบทเรียนแก่นักเรียนทั้งชั้นก่อน และมอบหมายให้แต่ละกลุ่มทำงานตามที่กำหนดตามวัตถุประสงค์ในแผนการสอน เมื่อสมาชิกกลุ่มช่วยกันปฏิบัติ และทำแบบฝึกหัดและทบทวนเนื้อหาที่ได้รับมอบหมายเสร็จแล้ว ครูจะให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบจะถูกแปลงเป็นคะแนนกลุ่มของแต่ละกลุ่มซึ่งเรียกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์

2. เทคนิคการสอนแบบแข่งขันจัดกลุ่มแบบช่วยรายบุคคล (Team-Game-Tournament, TGT) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็น 4-6 คน ให้สมาชิกในกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่ผลการเรียน เพศ ต่างกัน ภารกิจของกลุ่มคือ การแข่งขันตอบคำถามหลังจากจบบทเรียนในแต่ละบท โดยสมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องช่วยกันหาคำตอบตามเอกสารที่ครูแจกให้ โดยปกติจะมีการแข่งขันกันสัปดาห์ละครั้ง คำถามที่ครูใช้ถามจะเป็นคำถามสั้น ๆ ใช้เวลาตอบประมาณ 40 นาที และในการแข่งขันครูจะจัดนักเรียนที่มีผลการเรียนในระดับเดียวกันแข่งขัน โดยให้นักเรียนที่มีคะแนนสูงสุด 3 คนแรกในการแข่งขันให้แข่งขัน และจัดคนที่ให้คะแนนรองลงมาแข่งขันกันชุดละ 3 คน ตามลำดับ คะแนนที่สมาชิกทำได้จะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม เมื่อเสร็จการแข่งขันในแต่ละครั้งครูจะให้รางวัล โดยประกาศความสามารถที่บอร์ดประจำห้องและประกาศชมเชยผู้ที่ได้คะแนนสูงสุด และกลุ่มที่ทำคะแนนสูงสุด

3. เทคนิคจิ๊กซอร์ (Jigsaw I) ใช้กับเนื้อหาที่จัดเป็นหน่วยหรือจัดเป็นตอน ๆ ชัดเจน โดยจัดเป็นกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกภายในกลุ่ม 6 คน ระดับความรู้ความสามารถต่างกัน สมาชิกแต่ละคนร่วมกับสมาชิกกลุ่มอื่นในหัวข้อที่ต่างกันออกไป เสร็จแล้วสมาชิกทุกคนจะกลับมาที่กลุ่มตนเพื่อถ่ายทอดความรู้ที่มาจากต่างกลุ่มให้เพื่อนสมาชิกรับรู้ การประเมินผลจะประเมินเป็นรายบุคคล

4. เทคนิคจิ๊กซอร์ (Jigsaw II) เป็นเทคนิคที่ปรับปรุงมาจากจิ๊กซอร์ I ประกอบด้วยสมาชิกในกลุ่ม ๆ ละ 4-6 คน ที่มีความสามารถต่างกันสมาชิกในกลุ่ม 1 คนจะได้รับมอบหมายงานหรือเนื้อหาสาระให้ศึกษาค้นคว้า หลังจากนั้นสมาชิกที่ได้รับมอบหมายงานแต่ละกลุ่มจะมารวมกันเป็นกลุ่มเชี่ยวชาญ ศึกษาแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน จนสามารถเข้าใจในทุกเรื่องแล้วกลับไปอธิบายให้กลุ่มของตนเองฟังให้เข้าใจ ต่อจากนั้นครูจะทดสอบเป็นรายบุคคลคิดคะแนนที่พัฒนา แล้วเฉลี่ยรวมเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด จะได้รับรางวัล โดยการประกาศยกย่อง และติดผลงานไว้ที่บอร์ด

5. เทคนิคการสอนแบบกลุ่มช่วยสอนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization) เป็นเทคนิคการสอนที่มีการแบ่งกลุ่มนักเรียนเช่นเดียวกับเทคนิค TGT เป็นการออกแบบการสอนเพื่อใช้ในวิชาคณิตศาสตร์ จะมีการทดสอบความสามารถในวิชาคณิตศาสตร์ เด็กแต่ละคนจะเริ่มบทเรียนไม่เหมือนกันแต่จะมีการทำงานร่วมกันเป็นทีม เด็กจะได้รับการเรียนการสอนเป็นรายบุคคลในกลุ่มที่

มีความสามารถเท่าเทียมกัน หลังจบบทเรียนแต่ละบทเด็กจะมาช่วยกันทำงานร่วมกันเด็กเก่งจะช่วยเหลือเด็กอ่อนโดยการช่วยทำงานและตรวจแบบฝึก เมื่อเรียนจบครูจะทดสอบโดยใช้แบบทดสอบต่างกันแต่ละสัปดาห์ ครูจะนับจำนวนบทเรียนที่เด็กแต่ละกลุ่มทำได้สำเร็จ กลุ่มใดทำได้มากกว่าเกณฑ์ที่กำหนดให้จะได้รับรางวัลและเพิ่มคะแนนให้กับแบบฝึกหัดทุกข้อเป็นพิเศษ

6. เทคนิค Learning Together (LT) วิธีนี้สมาชิกในกลุ่ม 4-6 คน ระดับความรู้ความสามารถต่างกันมีการแบ่งบทบาทหน้าที่กัน และผลัดกันเปลี่ยนบทบาทหน้าที่กัน เช่นคนที่ 1 รับผิดชอบเนื้อหาที่ 1 คนที่ 2 รับผิดชอบเนื้อหาที่ 2 หรือครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาฝึกฝนทำความเข้าใจเนื้อหาใหม่ ละทำแบบฝึกหัด ใบงาน หรือบัตรกิจกรรม คะแนนของกลุ่มพิจารณาจากผลงานของกลุ่ม

7. เทคนิค CIRC (Cooperative Intergrated Reading and Composition) คือโปรแกรมสำหรับสอนการอ่าน การเขียนและทักษะทางภาษา (Language arts) ใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย โดยเน้นที่หลักสูตรและวิธีการสอน โดยการพยายามนำการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ โปรแกรม CIRC พัฒนาขึ้นโดย แมคเคน สลาวิน และสติเฟน ในปี 1986 นับว่าเป็นโปรแกรมที่ใหม่ที่สุดของวิธีการเรียนรู้เป็นทีม ซึ่งเป็นโปรแกรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่น่าสนใจยิ่ง เนื่องจากเป็นโปรแกรมการเรียนการสอนที่นำการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการอ่านและการเขียนโดยตรง

CIRC-Reading สำหรับการอ่าน นักเรียนจะได้รับการสอนภายในกลุ่มการอ่าน หลังจากนั้นให้นักเรียนแยกออกเป็นทีม เพื่อทำงานตามกิจกรรมแบบร่วมมือ โดยการจับคู่กันอ่าน การทำนายเรื่องที่อ่าน การสรุปเรื่องให้อีกคนหนึ่งฟัง การเขียนตอบคำถามจากเรื่อง การฝึกสะกดคำศัพท์ การถอดรหัสและฝึกเรื่องคำศัพท์ นักเรียนทำงานร่วมกันในทีมเพื่อให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้และได้ทักษะอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน

CIRC-Writing Language Arts สำหรับการเขียน วิธีการที่ใช้ขึ้นอยู่กับรูปแบบกระบวนการเขียน ซึ่งใช้รูปแบบทีมเหมือนกับโปรแกรม CIRC สำหรับการอ่าน วิธีการนี้นักเรียนทำงานร่วมกันเพื่อวางแผน (plan) ร่างต้นฉบับ (draft) ทบทวนแก้ไข (revise) รวบรวมและลำดับเรื่อง (edit) และพิมพ์หรือแสดงผลงาน (publish) เรื่องที่แต่งออกมา โดยครูเป็นผู้เสนอเนื้อหาเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับแนวทาง (style) เนื้อหาและกลวิธีการเขียน CIRC สำหรับการอ่านและการเขียนนั้น โดยปกติแล้วจะใช้ควบคู่ไปด้วยกัน แต่กระนั้นก็สามารถใช้โปรแกรมนี้แยกในการสอนอ่าน หรือสอนการเขียนเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งได้

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันมีหลายเทคนิควิธี เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน CIRC เป็นการบูรณาการการอ่านและการเขียน เป็นการสอนอ่านที่ให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มย่อยในการปฏิบัติกิจกรรม และฝึกปฏิบัติกับเพื่อนคู่ทีม มีการให้รางวัลกับกลุ่มที่มีคะแนนถึงเกณฑ์ที่ทำให้นักเรียนกระตือรือร้นในการเรียน

3.3 แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ(2545 : 116) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจะมีประสิทธิภาพ ถ้าสมาชิกภายในกลุ่มมองเห็นคุณค่าของการทำงานร่วมกัน และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีแนวทางสำคัญ 5 ประการ คือ

1. การพึ่งพาอาศัยกันในทางที่ดี (Positive Interdependence) สมาชิกทุกคนมีหน้าที่และความสำคัญเท่ากัน หน้าที่ของตนและรับผิดชอบในกิจกรรมต่าง ๆ เสมอกัน ทุกคนตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกแต่ละคน

2. การสร้างทีมงาน (Team Formation) การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันซึ่งให้เห็นชัดว่า ต้องมีการจัดกลุ่มขึ้นเพื่อทำกิจกรรม ผู้เรียนสามารถจัดกลุ่มกันเองได้ หรือครูผู้สอนเป็นผู้จัดกลุ่มให้ผู้เรียนก็ได้

3. ความรับผิดชอบ (Accountability) ความรับผิดชอบเป็นเรื่องสำคัญในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อให้ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนจะได้รับการมอบหมายความรับผิดชอบเป็นรายบุคคล ให้คะแนนหรือจัดลำดับงานส่วนที่รับผิดชอบใน โครงการกลุ่มหรือทำตามกฎที่ว่าจะยังทำกิจกรรมในกลุ่มทุกคน

4. ทักษะทางสังคม (Social Skill) ทักษะในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลรวมทั้ง การสื่อความหมาย การช่วยสอนและการแก้ปัญหาความขัดแย้ง ช่วยให้รู้จักการจัดการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นหมู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้เรียนไม่มีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่นมาก่อน ครูผู้สอนควรปูพื้นฐานทักษะทางสังคมให้ผู้เรียนด้วย

5. โครงสร้างการเรียนรู้ และวิธีจัดโครงสร้าง (Structures and Structuring) โครงสร้างการเรียนรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้ที่อิสระจากเนื้อหา (Content-Free) สำหรับใช้ในการจัดลำดับพฤติกรรมในห้องเรียนในการจัดให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับเนื้อหา และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โครงสร้างการเรียนรู้จะลำดับวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะเกิดปฏิสัมพันธ์ต่อกัน

3.5 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Advantages of Cooperative Learning)

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือกันไว้ดังนี้

อาเรนค์ (Arends, 1994 : 345-34 อ้างถึงใน วรรณกร หมอยาคี, 2544 : 18-19) ได้กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือกันว่าสามารถช่วยพัฒนานักเรียนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) เนื่องจากสมาชิกในกลุ่มมีความสามารถทางการเรียนที่ต่างกัน คนที่เข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็สามารถช่วยคนที่ยังไม่เข้าใจในการเรียนเรื่องนั้นได้ คนที่อธิบายให้เพื่อนฟังก็อธิบายได้ง่ายขึ้น เพราะเป็นการใช้ภาษาที่เป็นของผู้เรียนเอง นักเรียนจะกล้าพูด กล้าซักถามเพื่อน และสนใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น เพราะถือว่ามีส่วนร่วมในความสำเร็จของกลุ่ม

2. ด้านการปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Improved Race Relation) การที่บุคคลทำงานร่วมกันจะทำให้คนนั้นมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เพราะบุคคลได้เรียนรู้การยอมรับ การรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เข้าใจและเห็นใจบุคคลในกลุ่ม และเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จก็จะยินดีร่วมกัน ส่งผลให้การแบ่งแยกลดน้อยลงไปและมีความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่นมากขึ้นเมื่อออกไปอยู่ในสังคม

3. ด้านการฝึกทักษะในการแก้ปัญหา (Comparative Problem-Solving Skills) ด้านนี้นับว่าสำคัญที่สุดที่เป็นผลจากการเรียนแบบร่วมมือกัน เพราะนักเรียนได้เรียนรู้การแก้ปัญหาร่วมกันเป็นทักษะที่นักเรียนสามารถนำไปใช้เมื่อออกไปทำงานในสังคมกลุ่มใหญ่ที่ต้องมีการพึ่งพาอาศัยกัน ซึ่งถือว่าเป็นการติดต่อสื่อสารที่มีความสำคัญมากกว่าสิ่งใดทั้งหมด

สุมนทนา พรหมบุตร และอรพรรณ พรสีมา (2540 : 28-29 อ้างถึงใน วรรณกร หมอยาดี , 2544 : 19) กล่าวถึงประโยชน์การเรียนรู้แบบร่วมมือกัน ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีที่จะแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
2. ช่วยเตรียมนักเรียนให้พร้อมจะเผชิญชีวิตจริง เพราะลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือนั้นเปิดโอกาสให้นักเรียนรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ได้ลงมือปฏิบัติ ได้ทำกิจกรรมกลุ่ม ได้ฝึกฝนทักษะการเรียนรู้ ทักษะการบริหาร การจัดการ การเป็นผู้นำ ผู้ตาม และที่สำคัญเป็นการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับชีวิตจริงของนักเรียนมากที่สุดวิธีหนึ่ง
3. ช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี ช่วยผู้เรียนฝึกฝนความเป็นประชาธิปไตย ฝึกการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ฝึกการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน
4. ช่วยลดปัญหาทางวินัยในชั้นเรียน เพราะนักเรียนจะได้ฝึกฝนจนกระทั่งเกิดวินัยในตนเอง นักเรียนแต่ละคนจะได้รับการยอมรับจากครู จากเพื่อน ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้เกิดการยอมรับตนเอง เกิดความสุขในการอยู่ร่วมกับเพื่อน ๆ ปัญหาทางวินัยจึงลดน้อยลงและหมดไปในที่สุด
5. ช่วยให้เกิดสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งชั้นสูงขึ้น การช่วยเหลือกันในกลุ่มเพื่อนทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น

จากแนวคิดของนักการศึกษา สรุปได้ว่าการเรียนแบบร่วมมือกันเป็นสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่มทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน ทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็นลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่งทำให้เด็กเก่งภาคภูมิใจ รู้จักใช้เวลา ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมกันคิด การระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกัน เพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุด เป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันคิดวิเคราะห์และตัดสินใจส่งเสริมทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวในการอยู่ร่วมกันด้วย มีสัมพันธภาพที่ดี

ต่อกัน เข้าใจกันและกัน ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

4. การเรียนแบบร่วมมือกัน เทคนิค CIRC

การเรียนโดยเทคนิค CIRC (CIRC: Cooperative Integrated Reading and Composition) เป็นรูปแบบการเรียนรู้หนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative) ชนิดใหม่ประเภทการเรียนรู้เป็นทีม (Student Team Learning) พัฒนาขึ้นในปี 1987 โดย สตีเวน แมคคีน สลาวิน และฟานิส (อ้างถึงใน วราพร ลิ้มมา, 2552 : 28)

การเรียนแบบร่วมมือกัน เทคนิค CIRC เป็นวิธีการเรียนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความเข้าใจในการอ่านออกมาในรูปของการเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่าน ออกมาตามความคิดเห็นของตนเองหลังจากการเล่าเรื่อง นอกจากนี้การเรียนโดยวิธี CIRC ยังเป็นการเรียนที่ใช้รูปแบบกลุ่มสัมพันธ์เป็นสื่อในการพัฒนาการอ่านได้อย่างกว้างขวาง โดยผู้สอนจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง 2 คน และผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ 2 คน ผู้สอนจะจัดผู้เรียนในแต่ละกลุ่มเป็นคู่ ระหว่างผู้เรียนเก่งและผู้เรียนอ่อน ช่วยกันทำกิจกรรมการอ่านที่ครูมอบหมายหลังจากที่ครูนำเสนอเนื้อหาเรียบร้อยแล้ว และในช่วงสุดท้ายของการเรียน ผู้เรียนในกลุ่มทั้งหมดจะกลับเข้ามาทำงาน ช่วยกันตรวจแก้ไขงานของกันและกันอีกครั้งหนึ่ง หลังจากทีเรียนจบบทเรียนแต่ละบทแล้ว จะมีการทดสอบเป็นรายบุคคล คะแนนที่ได้จากการทดสอบกับคะแนนที่ได้จากการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มจะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่มเพื่อสร้างความตระหนักในความสำเร็จของการเรียน จอห์นสัน และจอห์นสัน (อ้างถึงใน วรพรรณ ลิทธิเลิศ, 2537 : 18) ได้กล่าวถึงการจัดรูปแบบการเรียนที่ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มว่าวิธีดังกล่าวย่อมนำมาซึ่งความสำเร็จแก่ผู้เรียนทั้งนี้เพราะ

1. เป็นการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน (Peer Teaching) เป็นการสอนแบบตัวต่อตัวทำให้ผู้เรียนสนใจและเอาใจใส่บทเรียนมากขึ้น
2. ครูผู้สอนนำเอาคะแนนที่ได้ ด้วยการนำคะแนนจากการทดสอบเป็นรายบุคคลของสมาชิกในกลุ่มมาเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม ทำให้สมาชิกทุกคนในกลุ่ม พยายามช่วยเหลือกันเพื่อให้กลุ่มของตัวเองได้รับรางวัล
3. ในการทดสอบคะแนนที่นักเรียนได้เป็นรายบุคคล สามารถที่จะช่วยให้อ่านของกลุ่มของตนเองได้คะแนนเฉลี่ยเพิ่มหรือลดลงได้ เพราะฉะนั้นสมาชิกทุกคนจึงพยายามทำคะแนนของตนเองเต็มที่
4. นักเรียนมีโอกาสได้เรียนรู้การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพ

5. นักเรียนทุกคนได้ฝึกทักษะทางสังคม และการมีเพื่อนร่วมงานช่วยทำให้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกัน ซึ่งนักเรียนสามารถนำไปใช้ในวิธีการทำงานที่แท้จริงได้

6. นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนดีจะเกิดความรู้สึกภูมิใจว่าตนเองมีส่วนช่วยเหลือเพื่อน มีส่วนช่วยเหลือสังคมในชั้นเรียน

7. การตอบคำถามของครู การเรียนแบบแบ่งกลุ่มให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกันจะทำให้ นักเรียนกล้าที่จะตอบและกล้าที่จะแสดงออก เพราะถ้าตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่มทำให้นักเรียนเกิด ความรู้สึกว่ามีส่วนรับผิดชอบร่วมกัน เกิดความผูกพันกันและไม่อายเมื่อตอบผิด

จะเห็นได้ว่าการเรียนด้วยวิธี CIRC เป็นวิธีการเรียนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาการอ่านไป พร้อมๆ กับเน้นการเรียนเป็นกลุ่มไปด้วย และเห็นได้ชัดเจนว่า เป็นการเรียนที่คำนึงถึงผู้เรียนเป็น สำคัญ ซึ่งจะก่อให้เกิดบรรยากาศในการเรียนที่ดี เพราะผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนเป็นกลุ่ม และเป็นคู่ ให้นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงได้ช่วยเหลือนักเรียนที่มีความสามารถในการ อ่านต่ำเป็นการช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านดีขึ้น เพราะนักเรียนที่เก่ง จะเข้าใจคำสอนของ ครูและรับรู้ได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนอ่อน ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการเรียน ในการแสดงออก ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน ตลอดจนเพื่อนร่วมงานและผู้สอน บรรยากาศในชั้นเรียน ดังกล่าวน่าจะเหมาะสมกับการสอนอ่านภาษาให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้ ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมากขึ้นด้วย

4.1 องค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือกัน เทคนิค CIRC

การเรียนโดยวิธี CIRC ผู้เรียนจะได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เป็นทีม มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ คือ

1. ทีมการเรียน (Team Study) ผู้สอนเป็นผู้จัดนักเรียนเข้าเป็นกลุ่มอ่าน (Reading Groups) กลุ่มละ 2 คน แต่ถ้าจำนวนผู้เรียนไม่ลงตัวเป็นคู่ ก็สามารถจัดกลุ่มอ่านกลุ่มละ 3 คนก็ได้ หลังจากที่ ผู้สอนจัดนักเรียนเข้าเป็นกลุ่มอ่านเรียบร้อยแล้ว ผู้สอนจะจัดนักเรียนกลุ่มอ่านเข้าเป็นทีม (Team) ใน แต่ละทีมประกอบด้วยสมาชิกจากกลุ่มอ่าน 2 กลุ่ม รวมกันเป็น 4 คน ประกอบด้วยผู้ที่มีความสามารถในการ อ่านภาษาสูง 2 คน และต่ำ 2 คน สมาชิกในแต่ละทีมจะจับคู่กันช่วยกันทำกิจกรรมที่ครูกำหนด ให้จนครบ

2. กิจกรรมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Study Related Activities) เป็นกิจกรรมที่ครูกำหนดให้ นักเรียนทำหลังจากที่ครูได้นำเสนอบทเรียนไปแล้ว กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่

2.1 กิจกรรมการฝึกเกี่ยวกับคำศัพท์ นักเรียนจะต้องฝึก

2.1.1 การหาความหมายของคำ (Word Meaning Practice) ครูจะแจกใบงานที่มี รายการคำศัพท์ยากหรือศัพท์ใหม่ที่นักเรียนยังไม่เคยเรียนมาก่อนให้นักเรียนทุกคน นักเรียนในแต่ละ

กลุ่มจะอภิปราย และหาความหมายของคำศัพท์ในพจนานุกรม รวมทั้งสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ครูกำหนดให้

2.1.2 การอ่านออกเสียงคำ (Words Out Loud Practice) ครูแจกใบงานที่มีรายการคำศัพท์ใหม่และศัพท์ยากให้นักเรียนทุกคน นักเรียนจะต้องฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ให้ได้ถูกต้อง โดยไม่ติดขัดกับคู่ของตน หรือจะอ่านกับเพื่อนร่วมทีมก็ได้

2.1.3 การสะกดคำ (Spelling) การฝึกสะกดคำ นักเรียนอาจจะฝึกกับเพื่อนเป็นคู่ หรือจะฝึกกันเป็นทีมก็ได้ โดยให้คนหนึ่งเป็นคนอ่านหรือบอกคำ เพื่อนร่วมทีมหรือคู่ของตนจะเขียนคำศัพท์ตามที่เพื่อนบอก แล้วเปลี่ยนกันตรวจ กิจกรรมในขั้นนี้ นักเรียนสามารถจำฝึกได้จนกระทั่งเขียนไม่ผิดเลย

2.2 การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจโดยตรง ครูจะเป็นผู้สอนวิธีการอ่านเพื่อความเข้าใจให้แก่ นักเรียนในชั้นนำเสนอบทเรียนเพื่อแนะนำให้นักเรียนสามารถอ่านหาใจความสำคัญ (Main Ideas) เข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล (Understanding Casual Relations) และการอ้างอิงจากเรื่องที่อ่าน (Inferences)

2.3 การอ่านเป็นคู่ (Partner Reading) นักเรียนจะต้องอ่านเรื่องในใจก่อนแล้วจึงฝึกอ่านออกเสียงกับคู่ของตนหรือกับเพื่อนร่วมทีม โดยเปลี่ยนกันอ่านคนละย่อหน้า ให้คู่หรือเพื่อนร่วมทีมฟัง โดยช่วยกันแก้ไขการอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง

2.4 การเล่าเรื่อง (Story Retelling) หลังจากที่นักเรียนอ่านเรื่องจบ นักเรียนต้องช่วยกันเล่าสรุปใจความสำคัญและลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่าน โดยการใช้คำถามเพื่อแสดงความเข้าใจในการอ่าน

2.5 การค้นหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน (Treasure Hunt) ในระหว่างที่อ่านนักเรียนต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านไปด้วย

2.6 การเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Story Grammar and Story Related Writing) เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องซึ่งเป็นโครงสร้างข้อเขียน (Story Grammar) ที่มีองค์ประกอบของเรื่องอันได้แก่ ฉาก ตัวละคร สถานที่ และเวลา แนวเรื่องซึ่งประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เป็นเหตุให้เรื่องดำเนินไป และเป้าหมายของตัวละคร โครงเรื่องซึ่งประกอบด้วยจำนวนตอนว่าเป็นเรื่องตอนเดียวหรือมากกว่าหนึ่งตอน ซึ่งจะอธิบายว่าตัวละครมีเป้าหมายย่อยอะไร กระทบอะไรบ้าง และมีผลจากการกระทำดังกล่าวอย่างไรบ้าง และสุดท้ายคือการแก้ปัญหาว่า ตัวละครบรรลุเป้าหมายหรือไม่ และเรื่องจบแบบใด หลังจากอ่านจบแล้ว นักเรียนก็จะเขียนเรียงความเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่ครูให้อ่านตามแนวคิดของตน ซึ่งตอนจบอาจไม่เหมือนกับเรื่องที่อ่านก็ได้

2.7 การตรวจงานโดยผู้ร่วมทีม (Partner Checking) หลังจากที่นักเรียนทุกคนทำกิจกรรมในข้อ 2 ครบหมดแล้ว คู่ของตนจะเป็นผู้บันทึกลงในแบบฟอร์มการทำงาน (Student Assignment Form) เพื่อเป็นการตรวจสอบความรับผิดชอบต่องานที่ครูมอบหมาย

3. การอ่านด้วยตนเอง (Independent Reading) หากนักเรียนต้องการทำการอ่านเพิ่มเติมด้วยตนเอง ก็สามารถทำได้นอกห้องเรียน หรือครูผู้สอนอาจจะมอบหมายให้ไปอ่านเป็นการบ้านตอนเย็นทุกวันๆละ 20 นาที โดยเลือกอ่านหนังสือเรื่องที่ตนเองชอบแล้วเขียนรายงานส่งครูผู้สอนทุก ๆ 2 สัปดาห์ โดยมีลายเซ็นของผู้ปกครองรับรอง

4. การทดสอบ (Testing) นักเรียนจะต้องทดสอบความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน สร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ครูให้ สะกดคำศัพท์ และอ่านออกเสียงคำศัพท์ในตอนท้ายคาบที่ 2 หรือ 3 หรือเมื่อเรียนจบแต่ละบทเรียน นักเรียนจะต้องสอบเป็นรายบุคคลไม่มีการช่วยเหลือกัน คะแนนที่แต่ละบุคคลได้จะนำมารวมกับคะแนนการเขียนเรียงความจากเรื่องที่อ่าน คะแนนทั้งหมดที่ได้นำมารวมกันเฉลี่ยเป็นคะแนนของทีม

5. การตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team Recognition) เมื่อคิดคำนวณคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนและแต่ละกลุ่มเสร็จแล้ว ผู้สอนควรจะให้รางวัล เกียรติบัตร หรือคำชมแก่กลุ่มที่ทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อเป็นการชี้ให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญและคุณค่าของความสำเร็จของกลุ่ม และครูควรจะให้แก่นักเรียนทราบคะแนนในคาบเรียนต่อไปพร้อมกับมอบเกียรติบัตรหรือรางวัลชมเชยไปพร้อมๆ กัน สิ่งที่คุณเรียนจะต้องคำนึงถึงในการเรียนโดยวิธี CIRC มี 3 ประการ เช่นเดียวกันกับวิธีสอนแบบอื่น ๆ ในการเรียนรู้แบบร่วมมือประเภทกลุ่มแข่งขัน คือ

5.1 รางวัลของกลุ่ม (Team Rewards) ซึ่งได้แก่ เกียรติบัตรที่ครูผู้สอนมอบให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเมื่อทำคะแนนเฉลี่ยในการทดสอบแต่ละบทรวมกับคะแนนการเขียนเรียงความได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5.2 โอกาสความสำเร็จที่เท่าเทียมกัน (Equal Opportunities for Success) หมายถึง การที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จเท่าเทียมกัน เพราะทุกคนต้องช่วยกันทำงาน ผลที่ได้จึงมีค่าและเท่าเทียมกัน

5.3 ความรับผิดชอบเป็นรายบุคคล (Individual Accountability) ได้แก่ ความสำเร็จของแต่ละทีม ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการที่สมาชิกในทีมเข้าใจเนื้อเรื่องที่ครูให้อ่านได้เพียงใด ด้วยเหตุนี้สมาชิกทุกคนจะต้องทำแบบทดสอบด้วยตนเอง แล้วจึงนำคะแนนมารวมกันและเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม

การเรียนรู้แบบร่วมมือนักเรียนจะร่วมมือกันเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่านและการเขียนต่อจากการสอนจากครูทุกครั้ง โดยครูต้องอธิบาย ยกตัวอย่างการอ่านประเภทต่าง ๆ และรูปแบบการเขียนโดยทั่ว ๆ ไป ให้นักเรียนรู้ และเข้าใจและฝึกปฏิบัติทุกขั้นตอนในการเรียนรู้แบบ

ร่วมมือกัน สมาชิกกลุ่มจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หรือปรับแก้ไขร่วมกันจนกว่างานจะสมบูรณ์ที่สุด ซึ่งแต่ละครั้งจะเริ่มด้วยการสอนอ่านก่อน ประกอบด้วยสมรรถภาพการอ่านหลาย ๆ ด้าน เช่น การอ่านเพื่อความเข้าใจ การอ่านเพื่อสรุป การอ่านเพื่อจับใจความ การอ่านเพื่อสื่อสาร หรือหาประเด็นสำคัญของเรื่อง ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการคือ

1. กิจกรรมพื้นฐานด้านการอ่านและการเขียน (Basal Related Activities)
2. การดำเนินการสอนของครู (Direct Instruction)
3. การบูรณาการการอ่านและการเขียน (Integrated Reading and Composition)

4.2 ขั้นตอนการสอนกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน เทคนิค CIRC

อัจฉรา สุขกระโทก (2543 : บทคัดย่อ) และขจรศักดิ์ สุนลี (2545 : 33-34) กล่าวถึงการสอนโดยใช้เทคนิค CIRC มีขั้นตอนดังนี้

1. นำเสนอบทเรียนต่อชั้นเรียน ประกอบด้วย แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ ทบทวนเนื้อหา คำศัพท์เก่า และเนื้อหาคำศัพท์ใหม่ และเกณฑ์การทดสอบ
2. ขั้นปฏิบัติกิจกรรม ประกอบด้วย ครูเสนอเรื่องให้อ่าน ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มในการอ่าน ปฏิบัติกิจกรรมเป็นรายบุคคล ตรวจสอบจากเพื่อน ฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม ประเมินผล
3. ขั้นประเมินผล ประกอบด้วย การซักถาม สนทนา อ่านออกเสียง ทดสอบความเข้าใจของเนื้อเรื่อง และในหนึ่งสัปดาห์จะคะแนนทุกกิจกรรมของนักเรียนทุกคนมารวมกันเป็นคะแนนของทีม

พุลศรี กิจเฉลา (2544 : 76-77) ได้กำหนดขั้นตอนการสอนโดยใช้เทคนิค CIRC ไว้ดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียม ประกอบด้วย กำหนดจุดประสงค์ของการทำกิจกรรมร่วมกัน อธิบายวิธีการทำงานกลุ่มให้กับนักเรียนและแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย โดยละความสามารถ
2. ขั้นสอน ประกอบด้วย นำเข้าสู่บทเรียน โดยนำเสนอความรู้เดิมให้เชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์เดิมกับความรู้ใหม่
3. ขั้นทำกิจกรรม ประกอบด้วยนักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนด จับคู่กันสรุปใจความสำคัญของเรื่อง อภิปรายกลุ่มและสรุปผลงานกลุ่ม ร่วมกันแต่งเรื่องตอนจบ
4. ขั้นสรุปผล ประกอบด้วยสมาชิกกลุ่มนำเสนอผลงานร่วมกัน อภิปรายแสดงความคิดเห็น ครูช่วยแก้ไขข้อบกพร่องที่พบ นักเรียนแต่ละคนประเมินผลงานของกลุ่มและสมาชิกภายในกลุ่ม ครูทดสอบและประเมินผลนักเรียนเป็นรายบุคคล และประกาศผลกลุ่มที่ผ่านการประเมิน

ศรีสุวรรณ วิวิธเทศ (2545 : 17-18 อ้างถึงใน พจนา เขียวสะอาด, 2547 : 80-81) ได้กำหนดขั้นตอนการสอนโดยใช้เทคนิค CIRC ไว้ดังนี้

1. ขั้นเตรียมผู้เรียน ประกอบด้วยแบ่งนักเรียนเข้ากลุ่ม โดยละความสามารถ

2. ขึ้นเสนอเนื้อหาสาระต่อชั้นเรียน ประกอบด้วย แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ ทบทวนความรู้เดิม แนะนำเนื้อหาใหม่ อธิบายวิธีเรียน เกณฑ์ที่ทุกคนต้องทำได้

3. ขึ้นกิจกรรมกลุ่มย่อย สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมกันอภิปรายปัญหาจนทุกคนเข้าใจเนื้อหาอย่างชัดเจนและสรุปเนื้อเรื่อง

4. ขึ้นการทดสอบ เมื่อเรียนจบในแต่ละบทเรียน นักเรียนทุกคนจะได้รับการทดสอบ คะแนนที่ได้จากการทดสอบของนักเรียนทุกคนจะรวมเป็นคะแนนกลุ่มด้วย

5. ขึ้นการประเมินผลและมอบรางวัล โดยครูและนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ประเมินผลการทำงานกลุ่ม และมอบรางวัลแก่กลุ่มที่ทำคะแนนได้ตามเกณฑ์ที่ครูตั้งไว้

เปรมจิตต์ จกรภัยลาร์เซ็น (2536 : 8-9 อ้างถึงใน ถัดดาวัลย์ บุญสม, 2547 : 77) ได้กำหนดแนวการสอนไว้ดังนี้

1. ขึ้นเตรียม ครูสอนทักษะในการเรียนแบบร่วมมือ จัดกลุ่มนักเรียน บอกวัตถุประสงค์ของบทเรียน และบอกวัตถุประสงค์การทำงานร่วมกัน

2. ขึ้นสอน ครูสอนเนื้อหาหรือบทเรียนใหม่ด้วยวิธีสอนที่เหมาะสม มีการอธิบายเนื้อหาและสาธิตตัวอย่างให้นักเรียนทั้งห้องเข้าใจ เปิดโอกาสให้ซักถามแล้วจึงมอบหมายงานให้นักเรียนทำเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ

3. ขึ้นทำงานกลุ่ม นักเรียนเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ของตน ช่วยกันแก้ปัญหา อภิปราย และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

4. ขึ้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

4.1 ตรวจสอบผลงาน ครูสังเกตการณ์ทำงานร่วมกันของนักเรียนว่าสามารถทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและนำมาเล่าถ่ายทอดได้ถูกต้องหรือไม่

4.2 ครูทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล และเมื่อครูตรวจผลการสอบแล้วนำคะแนนของแต่ละคนมารวมเป็นคะแนนกลุ่ม

5. ขึ้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานของกลุ่มโดยอภิปรายถึงผลงาน และวิธีการทำงานรวมถึงการปรับปรุงการทำงานของกลุ่ม ซึ่งจะทำให้นักเรียนรู้ความก้าวหน้าของตนเอง

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson 1998 : 101-102, อ้างถึงใน วัชรานเล่าเรียนดี, 2548 : 72) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนแบบร่วมมือกันดังนี้

1. ขึ้นเตรียม ประกอบด้วยครูเป็นที่ปรึกษา ให้คำแนะนำถึงบทบาทของนักเรียน การแบ่งกลุ่มการเรียน แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบท เวลาที่ใช้สอนและฝึกทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนักเรียน

2. ขั้นสอนครูทำการสอนในรูปแบบของกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยการนำเข้าสู่บทเรียน แนะนำเนื้อหาแหล่งข้อมูลที่จะทำการค้นคว้า และมอบหมายงานในกลุ่ม

3. ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนในแต่ละคนจะมีบทบาทหน้าที่ในการทำกิจกรรมกลุ่มตามที่ได้รับมอบหมาย จะช่วยเหลือกัน ส่งเสริมสนับสนุนร่วมกันปฏิบัติทำให้เกิดการเสริมแรงกัน

4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนหรือไม่ ผลการปฏิบัติงานเป็นอย่างไร เน้นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและรายบุคคลต่อจากนั้นเป็นการทดสอบ

5. ขั้นสรุปบทเรียนและผลการทำงานกลุ่ม ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่ไม่เข้าใจครูอธิบายเพิ่มเติม และช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่ม หากจุดเด่น จุดด้อย

จากการศึกษาแนวคิด หลักการและวิธีการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเทคนิค CIRC ของนักวิชาการ จอห์นสัน และจอห์นสัน (1987 อ้างถึงใน วัชราน เล่าเรียนดี, 2548 : 172), ขจรศักดิ์ สุนลี (2545 : 33-34), เปรมจิตต์ ขจรภัยลาร์เซ็น (2536 : 8-9 อ้างถึงใน ลัดดาวัลย์ บุญสม, 2547 : 77), อัจฉรา สุขกระโทก (2543 : บทคัดย่อ), พูลศรี กิจเจลา (2544 : 76-77), ศรีสุวรรณ วิวิธเทศ (2545 : 17-18 อ้างถึงใน พงณา เขียวสะอาด, 2547 : 80-81) และ ผู้วิจัยได้นำขั้นตอนของการสอน CIRC มาสังเคราะห์ได้ดังตาราง

ตารางที่ 2.1 เกณฑ์ในการเลือกขั้นตอนการสอนการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC

ขั้นการสอนด้วยเทคนิคCIRC	อัจฉรา สุขกระโทก	พูลศรี กิจเจลา	ศรีสุวรรณ วิวิธเทศ	เปรมจิตต์ ขจรภัยลาร์เซ็น	จอห์นสัน และจอห์นสัน
1. นำเสนอบทเรียนต่อชั้นเรียน	/		/		
2. ขั้นปฏิบัติกิจกรรม	/	/			
3. ขั้นเตรียม		/	/	/	/
4. ขั้นสอน		/		/	/
5. ขั้นกิจกรรมกลุ่ม			/	/	/
6. ขั้นการทดสอบ			/		
7. ขั้นประเมินผลและมอบ รางวัล	/	/	/		/
8. ขั้นสรุปบทเรียนและผลการ ทำงาน					/

จากตารางที่ 2.1 ผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกขั้นตอนการสอนด้วยเทคนิค CIRC โดยเลือกแนวคิดที่นักการศึกษากล่าวถึงตั้งแต่ 3 ท่านขึ้นไปมาเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกข้อ 3 คือขั้นเตรียม ข้อ 4 คือ ขั้นสอน ข้อ 5 ขั้นกิจกรรมกลุ่ม และข้อ 7 คือขั้นประเมินผลและมอบรางวัล จากนั้นผู้วิจัยนำขั้นตอนดังกล่าวมากำหนดขั้นตอนการสอนแบบร่วมมือกันด้วย เทคนิค CIRC ใหม่ คือ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นสอน 3. ขั้นกิจกรรมกลุ่ม และ 4. ขั้นประเมินผลและมอบรางวัล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียม ประกอบด้วย การแบ่งกลุ่มนักเรียนโดยความสามารถกำหนดสัดส่วน เก่ง ปานกลาง อ่อนเป็น 1 : 2 : 1 แนะนำวิธีการเรียนรู้เทคนิค CIRC อธิบายวิธีการวัดผลประเมินผล การคิดคะแนนกลุ่ม วิธีการทำงานกลุ่ม สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน แจ็งจุดประสงค์ การเรียน

2. ขั้นสอน ประกอบด้วย การครูทบทวนความรู้เดิม การนำเสนอคำศัพท์ใหม่ นำเสนอ บทเรียนใหม่และสอน วิธีสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ นักเรียนอ่านบทอ่าน ครูฝึกทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจจากเรื่อง

3. ขั้นกิจกรรมกลุ่ม ดำเนินการสอนตามกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันด้วย เทคนิค CIRC ประกอบด้วยขั้น C (Cooperative) คือการให้นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยจับคู่กันอ่าน ผลัดกันอ่าน แก้ไขการอ่านของเพื่อน เข้ากลุ่มช่วยกันสรุป ขั้น IR (Integrated Reading) เป็นการบูรณาการ การสอนอ่าน นักเรียนร่วมกันอ่านบทอ่าน ร่วมกันคิด พิจารณา จับใจความสำคัญของรายละเอียดจาก เรื่อง เรียงลำดับเหตุการณ์ บอกความหมายของคำศัพท์จากบริบท การแปลความ ดีความ และขั้น C (Composition) คือการเขียนสรุป และแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

4. ขั้นประเมินผล และมอบรางวัล ประกอบด้วย นักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน นักเรียน ทำแบบทดสอบโดยลำพัง ไม่มีการช่วยเหลือกัน ตรวจให้คะแนน บันทึกคะแนนของสมาชิกในแต่ละ กลุ่ม รวมคะแนนแต่ละกลุ่มเพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของกลุ่ม ให้รางวัลสำหรับกลุ่มที่ทำคะแนนพัฒนา เฉลี่ยได้มากที่สุด

4.3 ขั้นตอนการสอนการอ่านและเขียนโดยเทคนิค CIRC

พูลศรี กิจเฉลา (2544 : 76-77) ได้สรุปเทคนิคการบูรณาการการอ่านและการเขียน โดยร่วมมือกันเรียนรู้ มีขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน คือ

1. กิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อสร้างพื้นฐานด้านการอ่าน เป็นการจัดกิจกรรมเพื่อเตรียม ความพร้อมให้นักเรียนพร้อมที่จะเรียนรู้บทอ่าน โดยทำกิจกรรมเป็นกลุ่มย่อย

2. การดำเนินการสอนของครู ครูสอนให้นักเรียนเข้าใจภาษาไทยในบทอ่านและฝึก ทักษะ ในการอ่านออกเสียง อ่านจับใจความ และประเด็นสำคัญ จากนั้นนักเรียนฝึกทักษะการอ่านใน กลุ่มย่อย

3. การบูรณาการการอ่านและการเขียน ครูสอนการเขียนจากบทที่อ่าน และให้นักเรียนทำกิจกรรมบูรณาการการอ่านและการเขียนในกลุ่มย่อย

การเขียนมีขั้นตอนที่ครูจะต้องแนะนำและฝึกทักษะการเขียนให้แก่ นักเรียน ดังนี้

1. การวางแผนการเรียน (Planning)
2. การทำโครงร่างการเขียนในเรื่องที่สนใจ (Drafting)
3. การทบทวน (Reviewing)
4. การปรับการแก้ไข (Editing)
5. การนำเสนอหรือการพิมพ์ (Presentation)

ทุกขั้นตอนในการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน สมาชิกทุกกลุ่มจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันหรือปรับแก้ไขร่วมกันจนกว่าจะแน่ใจว่างานนั้นสมบูรณ์ที่สุด

วัชรรา เล่าเรียนดี (2548 : 18) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและเขียน มีขั้นตอนสำคัญดังนี้

1. ครูนำเสนอเกี่ยวกับการอ่าน วิธีอ่าน ความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจพอสังเขป อธิบายความสำคัญของการเขียน วิธีเขียนแบบต่าง ๆ ของการเขียนความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างการอ่านและการเขียน

2. ครูดำเนินการสอน ยกตัวอย่างบทอ่าน ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านบทอ่านเพื่อความเข้าใจ มีการถามตอบ ชี้ให้เห็นประเด็นสำคัญ โครงสร้างข้อความ ประโยคต่าง ๆ ความเชื่อมโยงของข้อความ หรือประโยคในบทอ่าน บูรณาการการเขียนกับการอ่าน โดยพยายามชี้ให้เห็นลักษณะวิธีการเขียน ซึ่งการฝึกหัดเขียนควรเริ่มจากการเขียนตอบง่าย ๆ การสร้างประโยคจากคำศัพท์หรือคำเชื่อมคำขยาย

3. ครูตรวจสอบความรู้ความเข้าใจในเรื่องสาระสำคัญ ประเด็นหลัก ประเด็นรอง ลักษณะของเนื้อเรื่อง โครงสร้างประโยคที่ใช้ ความสัมพันธ์ระหว่างข้อความหรือประโยคต่าง ๆ และเนื้อความของเรื่อง รวมทั้งฝึกให้นักเรียนเดาคะเนจุดจบของเรื่อง หรือบทสรุปของเรื่องที่จะเกิดขึ้นจากเหตุการณ์เรื่องราวต่าง ความเป็นไปได้หรือจินตนาการสร้างสรรค์ความคิด

4. จัดกลุ่มนักเรียนโดยความสามารถ เช่นเดียวกับการจัดกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือกับแบบอื่น ๆ แจกใบความรู้ ใบกิจกรรมให้นักเรียน 2-3 คนในกลุ่มเพื่อนนักเรียนจะได้ร่วมมือกันเรียนรู้และปฏิบัติตามข้อตกลงที่ได้ตกลงกันไว้ล่วงหน้าก่อนดำเนินการจัดการเรียนรู้

5. สมาชิกในกลุ่มทุกคนร่วมกันเรียนรู้และอ่านใบความรู้ ฝึกกิจกรรมตามใบงานที่ครูเตรียมไว้ให้ โดยครูคอยติดตามดูแล ถาม-ตอบและส่งเสริมการฝึกปฏิบัติของนักเรียนอย่างทั่วถึงทุกกลุ่ม

6. การฝึกหัดเขียนควรให้สมาชิกได้ตรวจสอบการเขียนของเพื่อน ช่วยกันแก้ไขปรับปรุงงานของกันและกันให้ถูกต้อง ในการเขียนจากบทอ่านควรสอดคล้องกับรูปแบบของบทอ่านในตอนเริ่มแรก แล้วค่อยพัฒนาเป็นการเขียนในลักษณะอื่นที่ซับซ้อน และให้ความคิดมากขึ้น ที่สำคัญนักเรียนควรได้มองเห็นและเข้าใจรูปแบบโครงสร้างของประโยค หรือข้อความที่สำคัญก่อน นั่นคือการฝึกเขียนควรเริ่มจากการเขียนตามรูปแบบที่ถูกต้อง ฝึกเขียนด้วยตนเองโดยใช้กิจกรรมฝึกพัฒนาการเขียนที่หลากหลาย และมีประสิทธิภาพ

7. การตรวจสอบความรู้ความเข้าใจและผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียน ครูควรสร้างแบบทดสอบนักเรียนที่ผ่านการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่มมาแล้ว กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน นักเรียนสามารถตรวจให้คะแนนด้วยตนเอง และคำนวณคะแนนกลุ่มของตนเองได้ ตามหลักการคำนวณคะแนนกลุ่มและคะแนนพัฒนาของวิธีสอนแบบร่วมมือกัน

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC ด้วยการบูรณาการการสอนอ่านและเขียน โดยในการฝึกทักษะการอ่านจะฝึกด้านการอ่านออกเสียง การจับใจความสำคัญจากเรื่อง อะไรคือประเด็นหลัก หรืออะไรคือประเด็นรอง สำหรับการฝึกทักษะการเขียนจะควบคู่ไปกับการอ่าน เมื่ออ่านเรื่องแล้วให้เขียนตอบคำถาม เขียนเรียงลำดับเหตุการณ์ เขียนสรุปจากเรื่องที่อ่าน แปลความและตีความจากเรื่อง

4.3 การเตรียมการสอนโดยเทคนิค CIRC

สิ่งที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงในขั้นเตรียมการสอน โดยเทคนิค CIRC มีอยู่ 4 ประการคือ

1. การเตรียมเนื้อหา เนื้อหาที่ใช้สอนเป็นแบบโครงสร้างข้อเขียน (Story Grammar) ที่จัดเป็นชุด ๆ ตามระดับความสามารถของผู้เรียน ที่มหาวิทยาลัยจอห์นส์ ฮอปกินส์เป็นผู้สร้างขึ้นเอง หรือครูผู้สอนสามารถที่จะเลือกเนื้อหาที่ใช้สอนประเภทเดียวกันเช่นเรื่องที่เป็นตอนเดียวจบหรือมากกว่าหนึ่งตอน ซึ่งจะอธิบายถึงฉาก ตัวละคร สถานที่ เวลา ที่มีเหตุการณ์ดำเนินไปอธิบายเป้าหมายของตัวละคร การกระทำ และผลจากการกระทำเป็นอย่างไรบ้าง และเรื่องจบลงแบบใด หรืออาจจะใช้เรื่องที่ไม่สมบูรณ์แล้วให้นักเรียนคาดการณ์ว่าส่วนที่ไม่สมบูรณ์นั้นควรเป็นอะไร เช่น นักเรียนอ่านเรื่องที่ไม่มีตอนจบ แล้วคาดว่าเหตุการณ์ควรจะจบลงอย่างไร เป็นต้น

2. การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม (Assigning Students to Teams) ครูเป็นผู้จัดกลุ่มให้กับนักเรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 เรียงลำดับคะแนนผู้เรียนตามคะแนนที่ทำได้ในเกมครั้งก่อนๆ หรือตามเกรด หรือตามความรู้สึกของผู้สอนก็ได้ เรียงคะแนนสูงไปหาต่ำ

2.2 กำหนดจำนวนทีม แต่ละทีมควรประกอบด้วยสมาชิก 4 คน ถ้าหารไม่ลงตัวอาจเพิ่มสมาชิกให้บางกลุ่มเป็น 5 คนได้

2.3 จัดผู้เรียนเข้าทีม แต่ละทีมประกอบด้วยสมาชิก 4 คนคือ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง 2 คน และต่ำ 2 คน จากนั้นจัดให้นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจับคู่กับนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ

3. การจัดทำใบคะแนนของทีม (Team Score Sheet) เป็นแบบบันทึกคะแนนรายบุคคลของนักเรียน แต่ละทีมประกอบด้วย รายชื่อสมาชิกในทีมและตารางคะแนนทดสอบเมื่อจบแต่ละบทเรียน เช่น ความเข้าใจในการอ่าน อ่านออกเสียงคำศัพท์ หาความหมายของคำ การสอบสะกดคำ และการเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นต้น ครูจะอธิบายการได้มาซึ่งคะแนนแต่ละอย่างทีมที่ทำคะแนนได้ถึง 90 คะแนนขึ้นไป จะได้รับเกียรติบัตร “Super team” ทีมที่ได้คะแนน 80-89 จะได้รับเกียรติบัตร “Great team” และทีมที่ได้คะแนน 70-79 จะได้รับเกียรติบัตร “Good team” ครูควรอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนและให้นักเรียนเป็นผู้กรอกรายชื่อสมาชิกในทีมเอง

4. การจัดทำแบบฟอร์มบันทึกการทำงานที่ได้รับมอบหมาย (Assignment Record Form) ในแบบฟอร์มจะมีชื่อนักเรียน วันที่ที่เรียนและตารางกิจกรรมที่ทำหลังการอ่านและระหว่างการอ่าน

การให้คะแนน

คะแนนของนักเรียนได้จากการตอบคำถาม ทำแบบฝึกหัดแต่ละคาบเรียน และสมุดรายงาน (Book Reports) โดยนำมารวมกันเป็นคะแนนของทีม เพื่อพิจารณาคะแนนความก้าวหน้าพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคนและของกลุ่มด้วย

1. ทีมที่ทำคะแนนในทุกกิจกรรมได้ถึงเกณฑ์ 90 % (กิจกรรมที่ได้รับในสัปดาห์หนึ่งจะได้รับการประกาศว่าเป็น “Super Teams” และได้รับประกาศนียบัตร

2. ทีมที่ทำคะแนนได้ 80 – 90 % จะได้รับการประกาศให้เป็น “Great Teams” และได้รับใบประกาศนียบัตรในระดับรองลงมา

วิธีการคิดคะแนนกลุ่มและคะแนนพัฒนา

การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ผลงานของนักเรียนทุกคนคือผลงานของกลุ่มและกลุ่มที่ได้รับคะแนนรวมสูงสุดจัดเป็นกลุ่มดีเยี่ยม ดังนั้นในการทดสอบทุกครั้งหลังจากกิจกรรมกลุ่มแล้ว มีการทดสอบเป็นรายบุคคล คะแนนสอบของแต่ละคนจะนำไปเปรียบเทียบกับคะแนนฐานเพื่อคิดคะแนนพัฒนา คะแนนฐานอาจมาจากคะแนนสอบในรายวิชานั้นในภาคเรียนก่อนที่จะมีการสอนในภาคเรียนต่อไป แต่คะแนนฐานและคะแนนสอบควรเทียบกับคะแนน 100 เสมอ คะแนนฐานอาจได้มาจากคะแนนสอบแต่ละครั้ง จากคะแนนฐานที่สามารถนำมาคิดคะแนนพัฒนาจากคะแนนสอบในครั้งต่อไป ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 เกณฑ์การคำนวณคะแนนความก้าวหน้า

คะแนนจากการทดสอบ/แต่ละคน	คะแนนพัฒนา
ต่ำกว่าคะแนนฐาน มากกว่า 10 คะแนน	0
ต่ำกว่าคะแนนฐาน 1-10	10
เท่ากับคะแนนฐานหรือ มากกว่า 1-10 คะแนน	20
สูงกว่าคะแนนฐาน มากกว่า 10 คะแนน	30

(วัชรรา เล่าเรียนดี, 2545ก : 196)

ในการทดสอบแต่ละครั้งนักเรียนต้องรู้คะแนนฐานของตนเองก่อนและคำนวณว่าตนเองอาจต้องทำอีกเท่าไร จึงจะได้คะแนนพัฒนาตามที่คาดหวัง คะแนนพัฒนาของแต่ละคนขึ้นอยู่กับความพยายามของแต่ละคน ที่จะพยายามทำข้อสอบให้มากกว่าคะแนนฐานในแต่ละครั้งที่มีการสอบเพื่อผลประโยชน์ของตนเองและของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนพัฒนาสูงสุดหรือถึงเกณฑ์ที่กำหนดจะได้รับรางวัลเป็นเครื่องหมายความสำเร็จ

ตารางที่ 2.3 เกณฑ์การพัฒนา

คะแนนพัฒนาเฉลี่ยของกลุ่ม	ระดับการพัฒนา
0 - 15	กลุ่มเก่ง
16 - 25	กลุ่มเก่งมาก
26 - 30	กลุ่มยอดเยี่ยม

(วัชรรา เล่าเรียนดี, 2545ข : 196)

การหาคะแนนฐานของนักเรียน ในการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ครูผู้สอนและนักเรียนต้องทราบและคิดคะแนนฐานของนักเรียนแต่ละคนไว้ เพื่อการพัฒนาปรับปรุงการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ทราบผลการเรียนของแต่ละคนว่ามีความก้าวหน้าขึ้นหรือไม่เพียงใด และเพื่อเป็นฐานในการคำนวณคะแนนพัฒนาและคะแนนความก้าวหน้าต่อไป

คะแนนฐานของนักเรียนแต่ละคน อาจได้ผลการเรียนในภาคเรียนที่ผ่านมาในช่วงนั้น ๆ หรือจากคะแนนในกลุ่มวิชานั้น ๆ หรือจากคะแนนในกลุ่มวิชานั้น ๆ ในปีการศึกษาที่ผ่านมา แต่ถ้าเป็นคะแนนตลอดปีการศึกษาต้องเฉลี่ยคะแนนก่อน ดังตัวอย่าง

เด็กหญิงไก่อ สอบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ใน 2ภาคเรียน ได้คะแนนดังนี้

ภาคเรียนที่ 1 ได้ 75 คะแนน

ภาคเรียนที่ 2 ได้ 77 คะแนน

รวม 152 คะแนน

คะแนนเฉลี่ยของเด็กหญิงไก่อ คือ $152 \div 2 = 76$ คะแนน

ดังนั้นคะแนนฐานของเด็กหญิงไก่อ คือ 76 คะแนนซึ่งคะแนนฐานสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ทุกครั้งที่มีการทดสอบย่อย โดยการนำคะแนนสูงสุดเป็นคะแนนฐานในครั้งต่อไป

วิธีคิดคะแนนพัฒนา

ตัวอย่างที่ 1 คะแนนฐานของดวงพร ได้ 75 คะแนน ในการสอบครั้งที่ 1 คะแนนเต็ม 10 ดวงพร ได้ 9 คิดเป็นร้อยละ เท่ากับ 90 คะแนน นำมาเทียบกับคะแนนฐานเท่ากับ $90 - 75 = 15$ ดวงพร ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนฐาน 15 คะแนน และได้คะแนนพัฒนาเท่ากับ 30 และคะแนนฐานครั้งที่ 2 ของดวงพรเท่ากับ 90

ตัวอย่างที่ 2 คะแนนฐานของมณูญ ได้ 51 คะแนนในการสอบครั้งที่ 1 คะแนนเต็ม 10 มณูญ ได้ 2 คิดเป็นร้อยละ เท่ากับ 20 คะแนน นำมาเทียบกับคะแนนฐานเท่ากับ $20 - 51 = -31$ มณูญได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนฐาน 31 คะแนน ได้คะแนนพัฒนาเท่ากับ 0 และคะแนนฐานครั้งที่ 2 ของมณูญ เท่ากับ 20

สรุปได้ว่า การเตรียมการสอนโดยเทคนิค CIRC เริ่มจากการเตรียมเนื้อหา การจัดนักเรียนเข้ากลุ่มที่มีความสามารถต่างกัน จัดทำใบคะแนนเพื่อบันทึกคะแนนของนักเรียนและจัดทำแบบฟอร์มบันทึกการทำงานที่ได้รับมอบหมาย

5. หลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เกี่ยวข้องกับ การอ่านดังนี้

สาระที่ ๑ ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต ๑.๑ เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน

ตัวชี้วัด 2. อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ตัวชี้วัด 3. ระบุ เขียนประโยค และข้อความ ให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน

ตัวชี้วัด 4. เลือกหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ บอกรายละเอียดสนับสนุน (supporting detail) และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างง่ายประกอบ

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นกำหนดสาระการเรียนรู้ที่เป็นมาตรฐานเนื้อหา ส่วนมากเขียนเป็นความคิดรวบยอด กำหนดเนื้อหาการสอนและมาตรฐานการปฏิบัติงาน โดยมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศช่วงชั้นที่ 3 กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 3 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่3)

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้เคียง สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล เปรียบเทียบ บรรยาย อธิบาย และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์ เรื่อง ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง ข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยค ชนิดต่างๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจาก แหล่งการเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้ ข้อมูลต่างๆ จาก สื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้น การฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและ อาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายใน วงคำศัพท์ประมาณ ๒,๑๐๐-๒,๒๕๐ คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

9. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบท ต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

6. ความพึงพอใจ

นักวิชาการได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้หลายทัศนะ ดังนี้

พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546 : 588-600) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พึง เป็นคำกริยาช่วยกริยาอื่น หมายความว่าชอบใจ หมายความว่าพอใจ เป็นคำกริยา แปลว่า สมใจ ชอบใจ ดังนั้นคำว่า ความพึงพอใจ จึงแปลว่า ชอบใจ ความพึงพอใจ จึงควรหมายถึง ความรู้สึกชอบใจ

วอลแมน (Wolman, 1973 : 384) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก (Feeling) มีความสุข เมื่อได้รับผลสำเร็จตามจุดหมาย ความต้องการหรือแรงจูงใจ

แครชเชน (Krashen, 1995 : 37-38) กล่าวถึง ความพึงพอใจที่มีผลต่อความรู้สึก และมี ความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จในทางการเรียนรู้ภาษาเป็นอย่างมาก

ดังนั้นจึงสรุปว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกรัก ชอบ ประทับใจ หรือทัศนคติที่ดีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง บุคคลจะมีความรู้สึก รัก ชอบ ยินดี และมีความสุขเมื่อได้รับผลจากกิจกรรมนั้น หรือเมื่อกิจกรรมนั้นบรรลุเป้าหมายตามความต้องการของตนเอง

6.1 วิธีวัดความพึงพอใจ

อุดมลักษณ์ บำรุงญาติ (2542 : 72-74) กล่าวว่า มาตรการวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธีได้แก่

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ เช่น การบริหาร การควบคุมงาน และเงื่อนไขต่าง ๆ

2. การสัมภาษณ์ เป็นการวัดความพึงพอใจทางตรงอย่างหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3. การสังเกต เป็นการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

6.2 แบบสอบถามวัดความพึงพอใจ

ระพิน โพธิ์ศรี (2549 : 33) ให้ความหมายของแบบวัดความพึงพอใจว่าเป็นเครื่องมือวัดความพอใจต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น ความพึงพอใจที่มีต่อชุดการสอนที่ใช้ประกอบการเรียนรู้ ความพึงพอใจต่อการทำงาน

สำหรับการสร้างแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามวัดความพึงพอใจซึ่งผู้วิจัยได้แนวคิดมาจากแบบสอบถามความคิดเห็นของ วาสนา สวนสีดา (2548 : 157) สร้างแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ 3 ด้าน คือ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ ด้านการจัดการเรียนรู้ และ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินความพึงพอใจตามมาตราส่วนประเมินค่าของ ลิเคอร์ท (Likert'Rating Scale) โดยแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับคะแนน 5	หมายถึง	มากที่สุด
ระดับคะแนน 4	หมายถึง	มาก
ระดับคะแนน 3	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับคะแนน 2	หมายถึง	น้อย
ระดับคะแนน 1	หมายถึง	น้อยที่สุด

จากนั้นนำเกณฑ์การประเมินมาแปลผล ตามแนวการแปลผลของ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543 : 107-108) โดยกำหนดค่าเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	แปลว่า	มีความพึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	แปลว่า	มีความพึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	แปลว่า	มีความพึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	แปลว่า	มีความพึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	แปลว่า	มีความพึงพอใจน้อยมาก

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

ศิริวรรณ อินทร์พ่วง (2540 : 60) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้วิธีสอนแบบ ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยวิธีตามคู่มือครูจากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนในด้านความร่วมมือระหว่างนักเรียนกับนักเรียน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนความร่วมมือระหว่างครูกับนักเรียนปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ครูกับนักเรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ศิริตรารภรณ์ ศิลปะ (2547 : 42-44) ได้ศึกษาการพัฒนาสื่อประสมร่วมกับการเรียนแบบ ซี ไอ อาร์ ซี เรื่องการสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกดแม่กด วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนโยใช้สื่อประสมร่วมกับการเรียนแบบ ซี ไอ อาร์ ซี สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สื่อประสมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 80.63/79.50 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75

กล้า พิมพวงษ์ (2543 : 54-55) ได้ศึกษาผลการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม ซี ไอ อาร์ ซี ต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทย เจตคติต่อการอ่านจับใจความภาษาไทย เจตคติต่อการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม ซี ไอ อาร์ ซี และความสัมพันธ์ทางสังคม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยสูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนในกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการอ่านจับใจความภาษาไทยสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนในกลุ่มทดลองมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม ซี ไอ อาร์ ซี ส่วนความสัมพันธ์ทางสังคมไม่แตกต่างจากก่อนการทดลอง

อัจฉรา พหลเวชช์ (2544 : 87-89) ได้ศึกษาเรื่องการใ้การใช้การเรียนร่วมมือพัฒนาการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่ม สูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ ที่เรียนโดยวิธีเรียนร่วมมือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน คะแนนการประเมินการทำงานของนักเรียนกลุ่มสูง ลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ ซึ่งประเมินโดยนักเรียนประเมินโดยเพื่อน และประเมินโดยครูอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี

พุลศรี กิจเฉลา (2544 : 101-102) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์กรุงเทพมหานคร จำนวน 56 คน แบ่งเป็นกลุ่มละ 28 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบ CIRC กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบ CIRC มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

พจนา เขียนสะอาด (2547 : 117-121) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC หลังได้รับการสอนสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยร้อยละของผลการเรียนรู้และการเขียนเรื่องประเภทนิทาน (77.94) สูงกว่าร้อยละของผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนเรื่องประเภทสารคดี (65.53) และนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ระดับมากที่สุด 3 ด้าน คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนการสอน โดยนักเรียนเห็นด้วยมากที่สุดด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในประเด็นนักเรียนต้องการเรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนร่วมมือเทคนิค CIRC อีกในอนาคตต่อไป

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศ สรุปได้ว่า การสอนโดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น และผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพราะนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันทำกิจกรรม และเรียนรู้ร่วมกัน

งานวิจัยต่างประเทศ

แบรมเรท (Bramlette, 1994 อ้างถึงใน กล้า พิมพวงษ์, 2543 : 25) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือกันที่มีต่อการอ่านจับใจความโดยใช้โปรแกรม CIRC กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 198 คน เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความ (California

Achievement Test) ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีระดับความสามารถในการอ่านต่างกัน และกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำมีความพอใจในการจัดการเรียนรู้ด้วยโปรแกรม CIRC

สตีลส์ (Steals, 1990 : 15-64) ได้ศึกษาด้านการอ่านและการเขียน โดยใช้ ยุทธวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค Cooperative Intergrated Reading and Composition (CIRC) กับนักเรียนเกรด 9 และ 11 จำนวน 81 คน ผลการทดลอง พบว่า คะแนนทดสอบมาตรฐานในการอ่าน และเขียนของนักเรียนกลุ่มเกรด 9 เป็นที่น่าพอใจ ส่วนกลุ่มทดลองในกลุ่มนักเรียนเกรด 11 มีคะแนนเพิ่มขึ้นในด้านการอ่าน คะแนนของกลุ่มควบคุมของนักเรียนกลุ่มเกรด 11 ลดลงทั้งการอ่านและการเขียน

ชุนด์เลอร์ (Schundler, 1992 อ้างถึงใน วรุณี อุ่นบุญ, 2540 : 82) ได้ศึกษาผลของความเข้าใจในการอ่าน จากการสอนโดยใช้รูปแบบ CIRC และการเรียนร่วมกันกับเพื่อนกับการสอนอ่านตามปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 2 โดยใช้เวลาในการทดลอง 20 สัปดาห์ กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยเทคนิค CIRC ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามปกติ และแบ่งกลุ่มตามปกติ ในแต่ละกลุ่มจะมีนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นกรณีพิเศษรวมกันอยู่ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้รูปแบบ CIRC จะแสดงให้เห็นถึงคะแนนพัฒนาการความเข้าใจในการอ่านได้ดีกว่า

จากการศึกษางานวิจัยภายในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า การสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC ทำให้เกิดผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถทางการเรียนเพิ่มขึ้น และมีทักษะการอยู่ร่วมกันทางสังคมของนักเรียนดียิ่งขึ้น กิจกรรมต่างๆ ในการสอนทำให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง เกิดการเรียนรู้และรู้จักแก้ปัญหา ดังนั้นผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะนำวิธีนี้มาทดลองใช้ในการจัดกิจกรรมการสอนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจกับนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อพัฒนาและส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพิ่มสูงขึ้นต่อไป